

Gyimesi László

A varázsló vendégei

mesefüzér

2004

TARTALOM

A szökés

Az új otthon

Ez kérem, egy álbarlang...

Házat kell építenünk!

Egyszerűbb, ha varázsolunk

Vadászat, váltott vadakkal

Kirándulás az elefántkirály udvarába

A mama látogatóba jön

Varázló-viszályok

Házavatás, kettős névadóval

A varázló északi barlangjai

A szökés

Találkoztál már üvegtörpékkel? Nem? Ne hamarkodd el a választ! Lehet, hogy nagyon sokszor találkoztál velük, csak nem vetted észre őket. Egyszerűen *átnéztél* rajtuk. Bizony, ez mindönkkel megesik.

Hogy milyenek az üvegtörpék? Ilyenek:

Nem látod őket? Bizonyára elbújtak az üveghegy mögé! De félre a tréfát! Bizony, az üvegtörpék láthatatlanok. Azazhogy teljesen átlátszóak, ha érted, mire gondolok. Minden porcikájuk finom, tiszta üvegből van, úgy jár át rajtuk a fény, mint a nyári levegőn.

Senki ember szeme meg nem pillanthatja őket, hacsak át nem járja az a varázslat, amelyet én Barlangi Barna Barnabástól, a barlangbéli bölcstől lestem el, gyerkőce-koromban. Mesélhetnék erről a varázslatról, de most legyen elég – egyelőre – ennyi: az üvegtörpéket nem a szemünkkel, hanem a szívünkkel látjuk.

Hogy kicsoda Barlangi Barna Barnabás? Olyan varázsló-féle. Mirgő-morgó mágus, minden titkok tudója. Öreg, mint a budai hegyek, és bölcs, mint a híres Salamon király. Sok emberöltőnyi ideje foglalkozik törpe- és manótannal, kitüntetően az üvegtörpék természetével.

Magam is mindazt tőle tanultam, amit az üvegtörpékről tudok, ő nyitotta fel a szívemet látásukra, s remélem, téged is ő vezet el új barátaid közé.

Az üvegtörpék messze, az Óperenciás tengeren is túl élnek, az Üveghegy mögött. Szorgalmas, rendes népek, senkinek sem lehet egy rossz szava rájuk. Ősidők óta üveget bányásznak – szép vékony üvegtáblákat hasítanak le az Üveghegy oldalából, s azzal kereskednek. Mi, a látható, hús-vér *nagyok* népe, korszakokon át tőlük szereztük be ablakszemeink, tükreink nélkülözhetetlen anyagát, de az utolsó évezredekben már magunk készítjük, sőt gyártjuk az üveget. Ma már csak a legkényesebb ízlésűek merészkednek az üveghegy mögé, egy-egy különlegesen tiszta tábláért, legtöbbször elfeledték a bányákat, s az ott sürgő-forgó apró népet.

Bizony, nem könnyű manapság a sorsuk! Ahogy elmaradtak a vásárlók, úgy lett egyre nehezebb az élet. Még a hírek is ritkán jutottak át az Óperencián, nemhogy a külhoni portékák! Bizony, bizony, kívül rekedtek a világon, s a legtöbbször csak a tűz mellett mormolt hosszú mesékből, s a kesergő nótákból tudják, hogy más partokat is mos a tenger.

Az ifjú törpék szívében fel-felparázslott a kalandvágy, hosszú utakról álmodtak, tavaszonként bátor terveket szőttek, de útjukat állta az ismeretlenség, ellenségessé vált óceán, s a tenger végtelenén felködlő félelem. A legtöbbször feladták álmaikat, csak képzeletükben utaztak, s a nagyritkán hozzájuk vetődő *nagyoktól* hallott, messziről jött meséket ismételték, színezgették.

Ám akadt minden korban néhány üvegvitéz, aki dacolt a szürkeséggel, s kitért az álmok közt fuldokló hétköznapiakból. Nekivágtak az Óperenciának, hogy felfedezzék a nagyok csodáktól hemzsegő világát.

Bálint és Andris is közéjük tartozott. Bár a két üvegtörpe-testvér egyelőre alig-alig volt lénykének mondható, üvegvitéznek meg még alig-alig sem, mégis belevágtak a nagy kalandba! Elindultak meghódítani a nagyvilágot.

Elindultak, elindultak! Könnyű ezt mondani! De két apró üveg-gyermek, a földből éppenhogy kinőtt manófi hogyan birkózhatna meg az Óperenciás tenger viharaival? Miféle lélekvesztő repíthetné őket át? Madarak tollába kapaszkodjanak? Már az első napon meggémberedve hullanának a habok közé! Nagyobb hajó, vagy repülőgép még véletlenül sem jár az Üveghegy felé, s a korábban oly gyakori táltos csikók, ember-szavú griffek is régen elmaradtak.

De ahol a legnagyobb a szükség, legközelebb a segítség! Egy szép napon ki más, mint Barlangi Barna Barnabás szállt partra az Üveghegy előtt! Új könyvéhez volt szüksége néhány apró adatra, s a fénykép-mellékleteket is szeretne volna kiegészíteni. (Borzasztó nehéz láthatatlan, azaz teljesen átlátszó dolgokat lefényképezni, ehhez is csak a varázslók konyítanak.)

Bár inkább a vén törpék meséi segítették a tudós munkáját, mégis szívesen beszélgetett gyerekekkel is, mesélt nekik a nagy erdőkről, őzekről, mókusokról, a szavannákról, zebrákról, elefántokról, s meghallgatta a legfrissebb csínyekről szóló beszámolóikat. Apró ajándékokat varázsolt a markukba, csodagolyót vagy csokoládét, mikor mi jutott eszébe.

– Mágus, mágus, varázzolj nekünk egy nagy hajót! – kérte Bálint az öreget, néhány csokoládéköcska eltüntetésé után.

– Gőzös legyen, háromkéményes, orrán szép szirénnel! – egészítette ki a kérést Andris.

– S mire nektek a hajó? – csodálkozott Barlangi Barna Barnabás, a barlangbéli bölcs. – Felcsaptok tengerésznek?

– Világutazók leszünk! – magyarázta Bálint. – Felfedezünk mindenféle földrészt, talán néhány sarkot is, de leginkább legyőzzük a szörnyeket!

– Meg a vízilovat – tódította Andris, mert a bátyjától úgy tudta, annál nincs veszélyesebb jószág.

– Hm, hm – csóválta meg a fejét Barlangi Barna –, rövidtávra nem is rossz terv! De halljam, hogyan irányítjátok, kormányozzátok, fűtitek, hűtitek azt a hajót? Ketten?

– Egy komoly varázsló egy semmi varázsigével meg tudná oldani a dolgot – dűnnyögte Bálint.

– Igen? Egy komoly varázsló? – fortyant fel Barnabás. – Felnőtté változtatna benneteket, megtízszerezné az erőtöket, szolgálát rendelne alátok... Mihaszna varázsló lenne az, rendünk szégyene!

– Akkor meg vigyél magaddal minket. Ahhoz még varázsolnod sem kell – adta a következő ötletet a kisebbik üvegtörpe.

– Magammal? Végülis, miért ne? Társaságban jobban telik az idő – hajlott a szóra a bölcs. – Bár az én visszautam nem ígérkezik kalandosnak. Seholy egy új földrész, sarkok sem sűrűn akadnak... No, üsse kő, búcsúzzatok el a családtól, reggel indulunk!

Ha azt gondoltad, hogy Bálint és András szülei beleegyeztek az utazásba, nagyot tévedsz.

– Egy kétes egyénnel? Valami varázsló-félével? A tengeren át? Szó se lehet róla! – morogta az apjuk. – És mi lesz az iskolával, az óvodával? Első a kötelesség!

– Megfáztok, betegek lesztek! Ezer baj ér benneteket! S mit ad nektek enni az a vénember? Békacombot? Kígyómájat? – sopánkodott az anyjuk. – Még megesz benneteket valamilyen üvegfaló rémség!

Sírtak, ríttak, toporzékoltak a kis üvegtörpék, s bizony egy-egy nyakleves is elcsattant, mire abbahagyták. Örökharag-hangulat telepedett a kis törpe-házra, s a gyerekek csak egy halvány ígéretet vihettek magukkal az ágyba:

– Ha majd megnőtök, néhány év múlva, akkor nem bánom, beszélhetünk a dologról. Addig pedig csend, rend, fegyelem – zárta le a kérdést az apa.

– És hogy megtanuljatok mindent, amire egy úton szükség lehet, többet segíthetnétek nekem. Főzni, mosni, varrni, takarítani... – tette hozzá a mama.

* * *

Felvirradt a szomorú reggel, András és Bálint könnyes szemmel ballagott a kikötő felé...

– Gyorsan elbúcsúzzunk, ne vegye észre rajtunk a varázsló, hogy sírtunk! – tervezgette Andris.

– Rábeszéljük, hogy tegye érvényessé későbbre is az ígését – mondta Bálint. – Amikor legközelebb jön, már biztosan nagyobbak leszünk.

Hamar leértek a kikötőhöz. Ott horgonyzott Barlangi Barna Barnabás hajója, vígan lengett rajta a varázslónép napos-csillagos-holdas lobogója. Láthatóan útra készen várakozott, csak a gazdája nem volt sehhol.

– Bizonyára a hivatalos ügyeket, a papírokat intézi – gondolták a törpe-gyerekek, amikor Bálintnak felvillant a szeme.

– Gyerünk – suttogta, és megragadta öccse kezét.

Néhány lépés, és már fenn is voltak a fedélzetten. Körülnéztek. A kis, egyszemélyes kormányosfülke falán, nagy kampószegen ott függött a varázsló úti iszákja.

– Gyerünk – súgta újra Bálint, s a két üvegtörpe pillanatok alatt eltűnt az oldalzsák öblében. Éppen időben, mert csoszogás, szöszmötölés zaja hallatszott a kikötőhid felől, némi dörmögés kíséretében. Visszatért hát a varázsló, s minden jel szerint indulásra készült!

Mondanom sem kell, hogy egy pissenés, egy pici csörrenés, csengés sem hallatszott az iszák felől.

– No, azt a két üvegmorzsalékot otthon fogták törpéék! – állapította meg Barlangi Barna Barnabás, a barlangbéli bölcs. – Gondoltam, hogy így lesz. No, mindegy, egyedül is hazaérek.

Befogta hát vitorlájába a hirtelen támasztott varázs-szelet, s a kis hajó máris vidáman szelte a hullámokat. Hamarosan a messzeség ködébe veszett az Üveghegy, az Óperenciás tenger túlsó partja, már csak néhány merészebb madár röpte jelezte, hogy egyáltalán szárazföld van a közelben.

Barlangi Barna kötelességtudóan állt a kormány mellett, s egy régi-régi tengerészdalt dúdolászott.

Az új otthon

Röpült a hajó, vitte a vén varázslót és rejtőzködő útítársait. Repültek az órák is, lassan delelőre hágott a Nap. Barlangi Barna alaposan megéhezett. Gondolkodott, varázsoljon-e magának egy méreter Esterházy-rostélyost, esetleg faszénparázon készült vaddisznósültet (áfonyamártással), de aztán másképp döntött. Az egyik vénséges vén üveganyókatól kapott néhány valódi hamuban sült pogácsát, azokra éhezett rá.

Leakasztotta útizsákját a kampósszögről, kinyitotta. Majd hanyatt esett a meglepetéstől! A szép kerek pogácsákból semmi sem maradt, néhány morzsa jelezte csak, hogy egyáltalán voltak. Helyükbe pedig két elégedett képpel hortyogó üvegtörpe-gyerek került, mi tudjuk, hogy kicsodák.

Rájuk ismert Barlangi Barna Barnabás is. Megcsóválta a fejét, s óvatosan rázintott egyet a zsákon. Némi csörömpölés támadt, majd két csilingelő hangocska köszöntötte illendőképpen.

– Jó reggelt, jó reggelt, Barlangi Barna! Jó reggelt, bölcs varázsló!

– Jó reggelt? – dörmögte a bölcs. – Igencsak delelőre jár. Talán illőbb lenne jónapottal köszönnötök. De a legillendőbb a „*viszontlátásra!*” volna.

– Jaj, csak nem akarsz *visszavinni* bennünket? – riadt meg Andris. – Olyan sok időt veszítenél...

– Visszavinni? Azt aztán nem! – morfondírozott Barlangi Barna Barnabás. – Egyszerűen behajítalak benneteket a tengerbe, boldoguljatok, ahogy tudtok, evickéljete ki a magatok erejéből!

– De mi nem is tudunk úszni – görbült le Bálint szája. – S azt sem tudjuk, merre van a part.

– Elveszejténél bennünket, ártatlan, törekeny kis jószágokat? – csatlakozott hozzá öccse.

– Ártatlan kis jószágok! – hördült fel a varázsló. – Dehogy! Hétpróbás szökevények! Galád potyautasok! Azok vagytok, punktum. A potyautasokat pedig vagy a tengerbe dobják, vagy kiteszik egy lakatlan szigeten. Ez a szabály!

– Mi aztán nem vagyunk potyautasok! – támadt új ötlete Bálintnak. – Mi, kéremszépen, csak eltévedtünk.

– Eltévedtetek? – hökkent meg Barlangi Barna.

– El bizony – kapott a szón Andris. – Csak mentünk, mendegéltünk a tengerparton, pici törpedalokat dúdolásztunk, bámultuk a sirályokat... Egyszerre csak eltévedtünk.

– És akkor szinte belébotlottunk egy ismeretlen hajópadló-szerű tárgyba – magyarázta Bálint.

– Nézd csak, kérdeztem az öcsémet, nem hajópalló ez? Annak látszik, mondta ő. No, ha hajópalló, akkor minden bizonnyal egy hajóra vezet, mondtam én. Úgy is volt. Felsettenkedtünk a deszkán, s nicsak hova jutottunk?

– Egy teljesen ismeretlen, és titokzatos, és rejtelmes, és gyönyörűséges hajóra – válaszolta meg a költőinek szánt kérdést Andris.

– S ahogy ott álltunk a kormányosfülkében, mit láttunk? A titokzatos út végén egy oldalzsák tátott szája várt ránk.

– Fölséges pogácsaillat csapott ránk abból az izsákból. Azonnal fogságba ejtett mindkettőnket – nyalta meg a szája szélét a kisebbik törpe.

– No látod, Barlangi Barna Barnabás, két okból sem alkalmazhatod ránk azt a vízbe vetős szabályt! – csóválta meg a fejét, mintegy elnézően Bálint. – Az eltévedtetek és az ártatlanul fogságba ejtetteket egyaránt segíteni illik. Ezt minden valamirevaló bölcs tudja.

– Csak azt nem tudja minden valamirevaló bölcs – dünnyögte Barnabás –, hogy mit csináljon két ilyen mindentől elrugaskodott pimasz hebreccsel! Még hogy eltévedtetek? Tegnap még nagyon jól tudtátok, hol horgonyoztam le! Még hogy fogságba estetek? Felfaltátok a hamuban sült pogácsáimat! S azt hiszem, a szüleitek sem tudják, micsoda kalamajkát kevertetek.

– Lehet, hogy nem is tévedtünk el – tűnődött Bálint, mintha nem is hallotta volna az öreg mágus szemrehányó szavait. – Nem is fogságba estünk, hanem csapdába!

– Kelepce! Kelepce! – kiabálta Andris. – Vajon ki állíthatott kelepccét két gyöngé, védtelen üvegmanónak?

– Nem kétséges – vette vissza a szót Bálint –, csak valami vad, gonosz boszorkánymester lehetett. Elénk varázsolt egy éppen olyan hajót, mint a Barlangi Barnaé, a csülkünk elé pedig orvul odatett egy pallót. Majd ellenállhatatlan pogácsa-illattal becsalogatott bennünket egy sötét zsákba.

– Azután – tódította Andris – felöltötte öreg barátunk, a barlangbéli bölcs alakját. Hogy kedvére felfalhasson! Igen, az üvegfaló gonosz varázsló, csak ő lehetett!

Barlangi Barna Barnabás alig jutott szóhoz.

– Az üvegfaló gonosz varázsló! Jobbat ki sem találhattatok volna!

– Ó, mi mindenfélét ki tudunk találni – kotyogott közbe Andris.

– Ha mindenfélét ki tudtok találni, akkor kitűnő útítársaim lesztek – határozott váratlanul az öreg varázsló. – Velem jöhettek. Úgyis féltem az unalmas, magányos utazástól. Most megebédek, aztán megbeszéljük, hogyan tovább.

– Megebédelsz? – csilingelte egyszerre két kis hangocska. – Az útítársak élelmezése nem a kapitány feladata?

Így hát pogácsa ide, pogácsa oda, Barlangi Barna Barnabás három adag Esterházy-rostélyost varázsolt a kecskelábú asztalra, bőséges körettel, s egy ideig nem esett szó.

– Ebéd után édes a pihenés! – simogatta meg kigömbölyödő pocakját Andris, s máris ott hevert Barlangi Barna bárányszőrrel letakart priccén. Bálint se maradt el mellőle.

Barlangi Barna Barnabás sóhajtván akasztotta ki a fedélzetre a nagy szemű hálóból készült függőágyát – az elhelyezés kérdése ezennel megoldódott. Aztán felvette csúcsos kalpagját, előkotorta a szebbik varázspálcáját és a segítségével hosszú üzenetet küldött az üvegtörpék szüleinek.

* * *

Az üveghegy mögött a törpe-népség apraja-nagyja már órák óta a két elveszett gyermeket kereste. Belestek minden hasadékba, elmozdítottak minden nagyobb követ, még a tengerparti csigahéjakat is sorra vizsgálták. Semmi!

– Jaj, jaj, a tengerbe vesztek – sopánkodott az anyjuk.

– Összetörték valami szakadék mélyén – tódította szomszédasszony.

– Rossz fát tettek a tűzre, s most bujkálnak – járt közelebb az igazsághoz az apjuk.

Váratlanul megkondult a konyha falára akasztott ünnepi rézüst. Három dallamos, messze hangzó csendülés után Barlangi Barna Barnabás arcának elmosódott vonásai jelentek meg az üst fenekén. Összefutott mindenki a csodára, s a kutató csapat együtt hallgathatta meg a vén bölcs üzenetét.

- Ne aggódjatok – szólalt meg a varázskép. – A két mihaszna törpe véletlenül hozzám keveredett.
- Véletlenül! – ingatta a fejét az apa.
- Most itt utaznak velem a hajómon, Afrika felé.
- Jaj, ott laknak az üvegfaló oroszlánok! – sírt fel a törpe-mama.
- Vigyázok rájuk, nem lesz semmi bajuk. Ha ismét az üveghegy felé járok, visszafuvarozom őket. Két világlátott, komoly, okos törpét kaptok vissza. – A varázsló még sok-sok bátorító mondatot, talán varázsigét is közvetített, míg mindenki megnyugodott. Csak a mama hüppögött:
- Szegény, szegény kicsikéim! Mi vár rátok a nagyvilágban?
- Szegény, szegény Barlangi Barna! – helyesbítette somolyogva az apa. – Vajon ő tudja-e, mi vár rá?

* * *

Vígan teltek-múltak a napok a fedélzeten. A varázs-szél diadalmasan lobogtatta Barlangi zászlaját, büszkén dagasztotta a vitorlákat. A mágus sokat mesélt a törpéknek Afrikáról, a hegyekről, sivatagokról, szavannákról és az őserdőkről, az üvegtörpék pedig – ki hitte volna? – értékes adalékokkal szolgáltak az öreg bölcs kutatómunkájához.

Egy szép napon aztán így szólt Barlangi Barna:

- Megérkeztünk! Néhány hónapig itt lesz az új otthonotok.

A kis kikötőt egy hatalmas hegy lábáig nyúló öbölben építették ki, a hegy aljában sűrű, örökzöld erdő húzódott, s mindössze egy ösvény vezetett át rajta, fel a hegyoldalba. Ezen az ösvényen indultak el, elől otthonosan a bölcs, mögötte egyik ámulatból a másikba esve a törpecsemeték. Az Üveghegy környékén összesen nem láthattak annyi zöldet, fűvet, fát, mint itt a néhány lépésnyi lankán. Nem beszélve a növényzetben nyüzsgő milliányi állatról... Az üvegtörpék még csak fogalmazták első kérdéseiket, amikor a zöld erdő szétnyílt, kerek tisztásra léptek, a tisztás túlsó oldalán egy barlang szája ásított feléjük. A barlang bejárata mellett forrás csobogott, a vizét kis patak vitte sebesen a fák alá.

- Ez az afrikai barlangom – mutatta a varázsló. – A legrégebbi, s az egyik legkedvesebb. Ahogy mondtam, ez lesz most az otthonunk.

Ez kérem, egy álbarlang...

Barlangi Barna Barnabás, a barlangbéli bölcs évszázadok óta egyedül éldegélt, s bár néhanapján mindegyik lakhelyén fogadott vendégeket, egyik barlangját sem hívta volna senki puha fészeknek. A tíz-tizenkét lépés mély afrikai barlangban katonás rend uralkodott. Három részre osztotta az egyszerű bútorzat, elől jobb oldalon a konyhát, az étkezőt, a másik oldalon a munkahelyet alakították ki, hátul húzódott a lakóhelyiség, két egyszerű favázás heverővel, néhány ládával. Körben mindenütt polcok álltak, rajtuk példás rendben sorakoztak a varázsló könyvei.

A dolgozószobában laboratóriumi munkaasztal, írópult szolgálta a mágust, itt a polcokon titokzatos eszközök, varázspороk, vegyszerek álltak glédában, mindegyiken katonás címke Barlangi takaros, ódon írásával. A munkaasztal hatalmas fiókjaiban tartotta a bölcs a feljegyzéseit, kéziratait, s itt lapult értékes varázspálca-gyűjteménye is.

Sehol egy fölösleges bútordarab, sehol egy csecsebecse, dísz tárgy vagy személyes kacat. Igazi agglégény-otthonba léptek be az üvegtörpék.

– No végre, itthon vagyunk – sóhajtotta a varázsló, s lehuppant az egyik székre. (Széke négy is volt.) – Nézzük, hogyan helyezkedjünk el...

A törpék ekkor már a barlang mélyén heverték, a puhábbnak tűnő dikón. Félálomban szóltak vissza a varázslónak:

– Mi már megtaláltuk a helyünket! – s már aludtak is.

– Ejnye, talán valóban ráérünk a berendezkedéssel – mormolta maga elé Barlangi Barna. – Végig kell gondolnom mindent. Elvégre ilyen vendégeim még sohasem voltak. Nézzük, mire lesz szüksége ennek két ilyen mihaszna szökevénynek!

Feljegyzett egy-két dolgot egy alig használt pergamen hátára, s hogy, hogy nem, őt is elnyomta az álom.

– Itt van már a vacsoraidő? – ébredtek a délután derekán a törpék.

– Vacsoraidő, vacsoraidő! – riadt fel a csilingelő hangocskákra a vén varázsló. – Még körül sem néztetek, s máris újra a hasatokat tömnétek! Jó, jó, tudom, fejlődésben vagytok... Kimegyek, gyűjtök valami zöldet, aztán összecsapunk egy jó főzeléket. Addig tisztálkodjatok meg!

– Nincs is fürdőszobád – nyelvelt vissza Andris, aki mindenre vágyott, csak mosakodásra nem.

– Fürdőszoba a forrás medencéje, tábori vécé az ösvény végén. Szappan és törölköző a nagy ládában – igazította el vendégeit a bölcs, s eltűnt a fák között.

– Mit szólsz ehhez a barlanghoz? – kérdezte öccsét Bálint.

– Nem valami barátságos – válaszolta a kisebbik üvegtörpe. – Csak könyvek, meg rend, meg rend és könyvek...

– Én is úgy látom, hogy Barlangi Barnának nincs elég ideje a kuckója kicsinosításához! – töprengett el Bálint. – Kész szerencse, hogy magával hozott bennünket. Mi majd gondoskodunk róla!

Tessék-lássék bemártották az ujjuk hegyét a patakba, s máris munkához láttak.

– Én a könyvekkel foglalkozom, te addig gyűjtsél szép leveleket, köveket, csigahéjakat, amit csak találsz – osztotta ki a munkát az idősebb jogán Bálint. Andris engedelmesen beügetett az erdőbe. Már jött is vissza egy csillogó kavicsal, letette, s ment a következő szállítmányért. Bátyja is nekiesett a legbelső polcoknak.

Hosszú ideig csak lelkes szuszogást, diadalmas trappolást, egy-egy hórúkkot lehetett hallani. Lázasan folyt a munka, szállt a por, a fény pászmaí egyre nehezebben törték át a barlang levegőjét.

– Ne hozz több dísz – adta ki az utasítást Bálint. – Most az újrendezés következik, az pedig kétemberes, akarom mondani kéttörpés munka! Megmaradnak a könyvek, megmarad a rend is, de mennyire más lesz minden!

– Barlangi szóhoz sem jut majd a csodálkozástól! – bólogatott lelkesen Andris.

Sosem látott még ez az erdő két ilyen szorgalmas gyereket! Csodálkozva hajlították egymás felé lombjukat a fák, s az állatok is kióvakodtak a tisztásra. Várták, mi lesz a nagy sürgés-forgás vége.

Bizony, a szorgos munka meghozta gyümölcsét! Rá sem lehetett ismerni a korábbi remetelakra! A padlót vastag avarszőnyeg borította, válogatott tarka levelekből, a bútorok művészi összevisszaságban álltak, a ládákon szebbnél szebb kövek, csigahéjak, száraz ágak, tuskók sorakoztak. De a legtöbb változtatást a polcokon végezték. Bálint a könyveket nagyságuk és színük szerint csoportokba rendezte, s a csoportokat különböző módon helyezte egymás mellé. A közepes nagyságú kék kötetek például egyenesen álltak, a mellé helyezett nagy piros könyvek vízszintesen egymáson feküdtek, azután a közepes fehérek következtek, balra dőlő sorokban. A sor végén csinos andezit-tömb hevert, hogy elválassza a fehéreket a jobbra dőlő feketéktől... S ez így folytatódott sorról sorra, polcról polcra. A változatos könyvcsoportok közé egy-egy laboratóriumi eszköz, egy-egy furcsa formájú faág, egy-egy konyhai gép került, hogy a dolgok új ritmusa ne váljék unalmassá. Így a kávé- és a mákdaráló éppúgy új szerepet kapott, mint a számtalan csupor és ibrik, tégely és lombik. A színes vegyszeres üvegek különösen jót tettek az összhatásnak.

A munkaasztal fölé így a kéziratok kerültek (a könyvek *maradékát* ugyanis be kellett tenniük a fiókokba), a varázspálca-gyűjteményt pedig kiakasztgatták a barlang bejárata köré.

– Mit ér egy gyűjtemény, ha senki sem látja – füstölgött munka közben Bálint.

– Semmit! – bólította Andris. – De mától mindenki megcsodálhatja...

* * *

Barlangi Barna Barnabás elgondolkodva közeledett otthonához. Nagy zsák széles parajlevelet cipelt, frissen szedte a falu szélén. Azon tűnődött, szeretik-e, s ha igen, milyen módon szeretik az üvegtörpék a spenótot. Míg a megfelelő recepteket végiggondolta, haza is ért. Tervezéséből két csengő-bongó hangocska zökkentette ki.

– Meglepetés! – csilingelte Andris.

– Meglepetés! – bongta kicsit mélyebben Bálint.

– Meglepetés! – képedt el Barlangi Barna Barnabás, a barlangbéli bölcs, de az ő hangja korántsem volt csilingelőnek mondható. Inkább hasonlított vihar zúgásához, égháborúhoz, közelgő mennydörgéshez!

– Mit tettetek a barlangommal?! Mi lett az otthonomból?! Csibészek, pernahajderek, komisz betyárok, cudar gazok, vásott kóficok! – ordította a varázsló, pedig még nem is látott minden újítást. – Így háláljátok meg, hogy otthont ígértem nektek?

- Nem értelek, Barlangi Barna Barnabás, barlangbéli bölcs... – szólt kissé sértődötten Bálint.
  - Én sem értelek – szepegte utána Andris.
  - Halljam, mit nem értetek! – hökkent meg a varázsló.
  - Azt mondtad, ez a lesz a közös otthonunk, azaz a tiéd, de a miénk is – kezdte Bálint.
  - Azt bizony – bólogatott Andris.
  - És mindenkinek joga van az otthonát *otthonossá* tenni, ha érted, mire gondolok – folytatta a magyarázatot a nagyobbik. – Egyébként is, nem sok idő lehetett az odúd kicsinosítására. Ebben segítettünk. Meg kellene köszönnöd.
- Barlangi Barna Barnabásban bennakadt az ordítás.
- Hm, megköszönöm... – csodálkozott.
  - Jó, jó, nem várunk hálát – kapott bátorságra Bálint. – De azt őszintén be kell vallanod, hogy eddig a barlangod nem volt *igazi*.
  - Álbarlang volt – fontoskodott Andris.
  - Pontosan! – kapott a szaván Bálint. – Olyan volt, mint egy kaszárnnyában a körlet!
  - Mint egy remeteodú! – tódította Andris.
  - Mint egy szerzetesi cella! Vagy egy fegyház őrszobája! – magyarázta az idősebbik üveg-törpe. – A barlangnak *barlangszerűnek* kell lennie! Tarkának, változatosnak, meglepőnek! Mi ilyenné tettük.
  - Majd töletek tanulom meg, milyenek kell lennie egy barlangnak! – fortyant fel újra Barlangi Barna Barnabás, a barlangbéli bölcs, de érezhető volt a hangján, hogy elbizonytalanodott. – No jó, majd holnap visszarámoljátok az egészket.
  - Nem lehetne egy varázslattal? – kockáztatott meg egy kérdést Bálint, de csak halkán, mert a vihar megint ott lógott a fejük felett.
  - Nem! – válaszolta immár higgadtan a varázsló. – Tanuljátok meg, hogy a varázslat kivételes eszköz, csak végszükségben használjuk. Ha nincs más megoldás. Azt pedig, amit az ember, vagy az üvegmanó elront, magának kell helyrehoznia. Így okulhat belőle.
  - De vacsorát csak varázsolsz nekünk? – aggodalmaskodott Andris.
  - Még valamit meg kell értenetek – lendült bele a nevelésbe Barlangi. – Ti a vendégeim vagytok. Hm, hm, a kedves vendégeim. A vendég kívánságait általában figyelembe veszik. Én is igyekszem, no. Egyikötöket sem változtattam vakvarjúvá, pedig szanaszét szórtátok a jegyzeteimet, összekevertétek a könyveimet. Ha jót akartatok is, hibáztatok. A vendégnek ugyanis illik tiszteletben tartania a házigazda szokásait. A *rendjét*.
  - Megpróbáljuk, Barlangi Barna Barnabás – ígérték az üvegtörpék –, de mondd, mi lesz a vacsorával?
  - Én szívesen elfözdögélek, elkotyvasztgatok, nem is akárhogy – dicsekedett az öreg bölcs. – Mondjátok, hogyan szeretitek a parajt? Tejjel vagy a nélkül? Metélve vagy péppé zúzva?
  - Félek, barlangbéli bölcs, hogy se így, se úgy – szontyolodott el Bálint.
  - Segítség! Veszély! Végveszély! – kiáltott fel váratlanul Andris.
  - Mi történt? Ki bántott? Mi a baj? – fordult feléje a varázsló.

– Szükséghelyzet van! Végveszély! – hunyorgott Andris. – Csak kivételes eszközzel orvosolható! Te mondtad, hogy a varázslat kivételes eszköz!

– De hát milyen végveszély fenyeget? – értetlenkedett Bálint is.

– Spenótveszély! És igen súlyos – görbült le a szája a kisebbiknek.

Így hát foszlós kalácsot vacsoráztak, dupla adag kakaóval, mert a kivételes eszközt végül is – dörögés ide, dörögés oda – bevetették.

Késő este, amikor szép tisztán ágyba bújtak, Andris megbökte bátyja vállát.

– Nem mondtam ám komolyan, hogy álbarlang!

– No, majd nézd meg holnap, ha rendet kapunk! – morogta vissza immár félálomban a nagyobbik.

Barlangi Barna Barnabás pedig sokáig álldogált a barlang előtt, s szemmel láthatóan értékes következtetésekre jutott az üvegtörpe-gyerekek viselkedését illetően. Fel is akarta jegyezni a gondolatait, de sem a mécesest, sem a tollát nem találta a helyén. Nagyot sóhajtott, s lefeküdt ő is, a kényelmetlenebbik ágyra.

Házat kell építenünk!

Teltek-múltak a napok. Barlangi Barna Barnabás, a barlangbéli bölcs dolgoztatott új művén („Adalékok az üvegtörpék természetéhez, különös tekintettel a serdületlen egyedekre”), az üvegtörpék pedig kisebb-nagyobb felfedező utakat tettek a közeli erdőben, vagy az öbölnél.

Számtalan érdekességet találtak a környéken, furcsa leveleket, ismeretlen gyümölcsöket, a tengerparton sohasem látott csigák, kagylók héját. A hegyoldalban őskori köveket, bennük letűnt korok bogarainak, növényeinek lenyomataival. Nem volt szívük semmit a helyén hagyni (veszendőben – ahogy Bálint állította), mindent magukkal cipeltek. Szorgos gyűjtőmunkájuk eredményeként zsúfolásig megtelt a barlang, a sok vadonatúj kincs áradata már kicsordult a barlang bejáratán.

Hiába állították helyre a varázsló szerzetesi rendjét, némi módosításokat persze megőrizve, lassan újra hatalmas lomtárrá változott a korábban tágas barlang. Mozdulni sem lehetett benne, a székek, az asztalok, az ágyak ideiglenes tárolókká alakultak, s ha valaki le akart pihenni, csak hosszú rámolás révén tudott helyet teremteni magának.

– Ez nem mehet így tovább – adta fel az ágyáért folyó küzdelmet egy délután a vén varázsló.

– Igazad van, Barlangi Barna Barnabás, nem hiába hívnak barlangbéli bölcsnek! – helyeselt Bálint. – Ez így nem mehet tovább! Kicsi ez a barlang a kincseinknek!

– Gondoltam én is rá, csak nem mertem mondani – csatlakozott a gondolathoz Andris. – Van is javaslatom a megoldásra, de félek, hogy megint ordítani fogsz! – nézett a bölcsre.

– Én sohasem ordítok – kezdte válaszát az igazságtól ellendülve Barlangi, de gyorsan kiegészítette: – hm, hm, ok nélkül. Mondd csak bátran, mi a terved!

– Ki kell bővítenünk a barlangot! Egy varázsló két szóval elintézhetné, de tudom, tudom, csak végszükségben! Így a valódi üvegtörpe-tudományra lesz szükségünk, bányászni fogunk... Új üreget mélyítünk a belső terem mögé, kétszer, vagy háromszor akkorát! Abba aztán befér mindenünk, s talán még néhány könyvespolc is beköltözhet – sandított Barna Barnabásra Andris.

– Még mit nem! – fortyant fel a varázsló, elfeledve, hogy ő sohasem kiabál. – Új üreg! Bányászkodás? Aknamélyítés! Vágat? Csillesorok! Szó se lehet róla. Ez mindezedig igen *takaros* barlang volt, s ha méretét nézem, éppen megfelelő!

– És a kincsek? – szakította félbe a készülő mennydörgést Andris. – Én is látom, hogy *takaros* és *méretes* ez a barlang, s egyáltalán nem álbarlang, ahogy kelekótyán állítottam. Minden rendben van vele, körülötte. Éppen megfelel egy bölcs varázslónak, még ha *könnyelműen* vendégeket hív is. Szép, kényelmes, egészséges. Csinos, otthonos, célszerű. Csak éppen kincseskamrája nincs. Egy vacak kis kincseskamrája!

– Ami kétszer, vagy háromszor akkora, mint maga a barlang – emlékezett Barnabás.

– Ami *nincs*, az lehet bármekkora... – torkolta le Andris. – Mi pedig önzetlenül felajánljuk, hogy ingyen, azaz koszt és kvartély fejében, kivájjuk, megteremtjük a környék, sőt az egész földrész *legmegfelelőbb* kincseskamráját! Csak neked tennénk meg, Barlangi! Nem várjuk, hogy megköszönd, nem várjuk, hogy hálálkodj, vagy örökre a lekötelezettünk légy! Csak azt várjuk el, s azt hiszem, nem kérünk sokat: hagyj minket dolgozni!

– Nem okozunk felfordulást, még egy kicsit sem – lelkesedett fel Bálint öccse szónoklatától. – Nem zavarunk elmélyedt kutatásaidban! Bár, ha néhány hétre elköltöznél, az nagyban megkönnyítené a dolgot!

– Nem okoztok felfordulást? Hiszen már így is újra romokban a barlang! Szó se essék többet bányákról, kincseskamrákról! – határozott Barlangi Barna Barnabás, az elképedt barlangbéli bölcs. – Még ilyet! Eszembe sincs elköltözni! De ha már erről esett szó, bizony hogy lesz költözködés. Ez a tengernyi kacat...

– Kincs, érték, lelet – bökte közbe Bálint.

– Ez a tengernyi lom fog elköltözni! – fejezte be a varázsló. – És mivel nincs végszükség, a ti szorgalmas kezeitek által.

Nem volt mit tenni, dúltak-fúltak ugyan az üvegtörpék, de meg kellett kezdeniük a munkát.

Barlangi a közelben kijelölt számukra egy kis védett tisztást, oda kellett átrámolniuk a gyűjteményt. Keserves munka volt! A könnyű kis levelek, kagylók, kavicsok most mázsás tehernek tetszettek. Hiszen nem a limlomot szállították, hanem a meghiúsult álmokat. Nem a kacatokat cipelték, hanem a már-már kialakult kincstárat! Nem a felgyült vacakokat pakolták, hanem megcsúfolásuk súlyos tárgyi bizonyítékait.

Kis szívük minden melegével ragaszkodtak minden darabhoz, lett legyen az szivárványszíneket villantó kagyló, a tenger zúgását őrző csigaház, vagy egyszerű elszínesedett pálmalevél.

– Ez nem mehet így tovább – dűnnyögte újra Bálint. – Otthont kell találnunk kiüzetett múzeumunknak!

– Kincsestárunknak – helyesbítette Andris.

– Ez a tisztás túlságosan szem előtt van! Bárki elemelheti a legszebb drágaságokat! Nem beszélve az esőről, szélről! Barlangi mondta, hogy nemsokára itt az esős évszak, mindennap zuhogni fog!

– Sárba vesznek a kincsek – bólogatott Andris.

– Keresnünk kell egy másik barlangot! – csapott a homlokára a nagyobbik üvegtörpe. – Hogy ez eddig nem jutott eszembe!

– Egy heti járőföldre nincs másik lakható barlang – szólalt meg váratlanul valaki a fejük felett. – Ami meg ott van, az lakott – váltott suttogóra a titokzatos vendég. – Szörnyűséges, vad és falánk oroszlánok lakják.

– Ki vagy te? Hol bujkálsz? – nézett körül a két manó.

– Nem bujkálok – válaszolt sértődötten a hang. – Itt ülök a fán, az otthonom előtt. S ha éppen tudni akarjátok, Mókus vagyok.

– Egy mókus! – örvendezett András. – Barlangi már mesélt rólad, jaj, de jó, hogy találkoztunk!

– Nem egy mókus, hanem Mókus, a Mókus, szolgálatotokra! – ugrott eléjük a kis vörös jószág, meglóbálva hatalmas farkát. – Az a nevem, hogy Mókus.

– A fajtád neve, nem? – értetlenkedett a kisebbik törpe.

– Jaj, de ostoba vagy! Nem hallottál még olyat, hogy valaki asztalos, és Asztalosnak hívják? Vagy valaki barlangi remete, és a neve is Barlangi? – vigyorgott Mókus. – Én valóban mókus vagyok, akit Mókusnak *hívnak*. De van egy titkos varázsnevem is, nektek talán elárulhatom: *Sciurus*.

Erről nem esett több szó, a törpék emésztették a dolgot.

- Hallottam, micsoda bajban vagytok – folytatta Mókus. – Ez a kőszívű Barlangi! Kidobott benneteket a kincseitekkel együtt. De én tudom, mi a megoldás!
- Tudod? Mondd gyorsan – derült fel a két törpe képe.
- Tudjátok – kezdte tudálékosan a tanácsadást Mókus –, én faodúban lakom. Szép, tágas odúban. Eleinte. Aztán kezdem megtölteni az odúmat. Sok-sok rágsálnivalót gyűjtök belé, meg természetesen egyéb kincseket is. Egy szép napon azt veszem észre, hogy megtelt az odúm. S azt hiszitek, kiszórom a kincseimet? Kirámolom valami vacak tisztásra? Ha bolond volnék!
- Hát mit teszel? – türelmetlenkedett Bálint.
- Keresek egy másik odút, vagy ha nem lelek, vájok magamnak egy újat – villantotta ki éles fogait Mókus. – Persze, akkora odút nem tudnék vájni, amibe a ti gyűjteményetek elférne.
- Megcsóválta a fejét, s körbeugrálta a kincsek bizony-bizony tekintélyessé növekedett dombját. Hümmögött, megvakarta a fejét, aztán megint hümmögött.
- Mondjátok – kérdezte hirtelen –, hol laknak *általában* az üvegtörpék?
- Most barlangban lakunk, a varázslónál – válaszolta Bálint. – De általában takaros házikókban élünk, nagy ablakos, világos törpe-házakban.
- Nagy ablakos, világos, otthonos törpe-házakban – sóhajtott fel Andris, mert eszébe jutott az Üveghegy mögötti csinos bányásztelepülés, felvillant emlékezetében apja, anyja arca.
- Mondom, hogy megvan a megoldás – rikkantotta vígan a mókus. – Ahogy én új odút vájok, úgy ti új házat – nagy ablakos, világos, otthonos törpe-házat – építetek magatoknak. Abban pedig annyi szobát, hogy bőven elférjen a gyarapodó gyűjtemény. Ha meg megtelik, tudjátok, mi a teendő...
- Házat építünk! Hurrá! Házat építünk! Hatalmas házat! – kiabálták lelkesen a törpék.
- És én segítek nektek – ígérte Mókus. – Tudjátok meg, ahogy ti az Óperenciás tengeren túlról jöttetek, úgy vetődtem én is ide egy európai erdőből. Egyikünknek sincsenek itt a testvérei, barátai. Kire számíthatnánk, ha nem egymásra?
- Köszönjük! – hajoltak meg udvariasan a manók, s elindultak Barlangihoz, hogy megosszák vele új elhatározásukat.
- Házat építetek? – csóválta a fejét a varázsló. – Bizony, nagy fába vágjátok a fejszéteket! S tudjátok, nincs végszükség... De van elég kidőlt fa, van elég kő, akad a közelben minden szükséges anyag. Ha akarjátok, segítek, már ami tőlem telik.
- Nem kell – vágta rá Bálint, s a választ egy kívülálló nyeglének érezte volna. – Majd Mókus segít.
- No, ha Mókus segít, az egészen más! – nevetett Barlangi Barna Barnabás, a barlangbéli bölcs. – Jó munkát!

Egyszerűbb, ha varázsolunk

A következő napokban csak étkezni és aludni tértek be a barlangba az üvegtörpék. Az étkezések kiadósabbak lettek, bár Barlangi továbbra is ragaszkodott főzelékeihez, a manók egy szót sem szóltak a spenót, a bambuszrügy vagy a kelkáposzta miatt! Úgy lapátolták be a zöldféléket, mintha a király lakomáján lennének. Még a különleges, Barlangi-módra készült rozmaringos-ropogós, alig párolt paraj ellen sem lázadtak fel, pedig azt még az öreg varázsló sem merté dicsérni. Falták a kásákat, pépeket, tízesével dobálták gallérjuk mögé a gomba- és szójafasírtokat, zokszó nélkül fogadták a különleges bogyókat, gyümölcsöket. Kellett az energia!

Hiszen nagy munkában teltek a törpe-legénykéek napjai! Kidőlt fákat gallyaztak le, fűrészelték fel egyforma nagyságú rönkökké, köveket gyűjtöttek nagy rakásokba, a hegyoldalban szép, csillámló palát fejtettek, óvatosan, hogy minél nagyobb és szabályosabb formájú lemezekre tegyenek szert.

Mókus ott sertepertélt körülöttük, segített is, ha tudott, de a legtöbbször meghaladta erejét a feladat. Inkább a fák kiválasztásában, a kövek felkutatásában, és a kincstár mellett halmozódó építőanyag őrzésében számíthattak rá.

Hiába, az építkezés embert – s még inkább törpét – próbáló feladat! Már minden tagja sajgott a két üvegtörpének, izomláz gyötörte őket, kék foltok, horzsolások, vízhólyagok lepték a testüket. De összegyűlt a ház alapjához szükséges anyag, megkezdhatték a nagy, világos, otthonos törpe-ház építését. Barlangi Barna szerzett némi cementet, égetett meszet a kikötő környékén, így az sem hibáztatott. Homokot, kavicsot a tengerpartról fuvaroztak fel, kis kézikocsival, száz meg száz fordulóval, az sem volt gyerekjáték! Megkezdhatték végre az alapok, a pince kiásását. Hej, bár eddig is keserves volt a dolog, most tudták meg igazán, milyen nagy fába vágták a fejszéjüket! De összeszorított szájjal, ahogy bányász-utódokhoz illett, szorgalmasan forgatták a csákányt, az ásót, a lapátot.

* * *

Egy szép napon Barlangi Barna Barnabás, a barlangbéli bölcs reggeli után maga mellé ültette a törpéket, s beszélította a barlangba a közeli fán falatozó Mókust is.

– El kell utaznom – mondta ünnepélyesen. – Nagy találkozót tartanak az afrikai varázslók, s ki tudja, miért, engem hívtak meg díszvendégnek. Így hát három nap, három éjszaka távol leszek.

– De mi lesz a koszttal? – rettent meg Andris.

– Úgy véltem, ez szükséghelyzet – mosolygott a bölcs. – Varázsoltam nektek napi öt étkezésre elegendő élelmet. A konyhaasztal parancsot kapott, hogy mindig időben szolgálja is fel nektek a reggelit, tízórait, ebédet, uzsonnát és a vacsorát. A ti dolgotok csupán a mosogatás lesz...

– Azzal megbirkózunk – nyugodott meg a kisebbik üvegtörpe.

– Mindegyikötöktől kérek valamit – folytatta Barlangi Barna. – Mókus, téged, mint régi szomszédomat, arra kérlek, legyen a szemed a két mihasznán, vigyázz, ne essék bajuk, el ne kóboroljanak, számárságot ne csináljanak!

– Nyugodtan rám bízhatod őket – fontoskodott Mókus. – Egyenesen törpe-felügyeletre termettem. Figyelem, óvom minden lépésüket, tanítgatom őket szépre, jóra. Ha betegek, ápo-

lom, ha mérgesek, nyugtatom, ha fáradtak, dajkálom mind a kettőt. Apjuk helyett apjuk, anyjuk helyett anyjuk, s természetesen házigazdájuk helyett házigazdájuk leszek.

– Jó, jó – bólított a mágus –, de közben azért magadra is vigyázz! Bálint fiam – fordult most a nagyobbik üvegmanóhoz –, neked fogadalmat kell tenned, hogy három nap, három éjjel semmi olyat sem teszel, ami az én rendembe ütközik. Úgy végzel mindent, mintha itthon lennék, s az öcsédet is eszerint irányítod. Rendben?

– Természetesen, Barlangi Barna Barnabás, barlangbéli bölcs! Ehhez nem is kell külön fogadalom. Tudom a kötelességemet, ne félj, nem lesz semmi baj! – Bálint kerekre nyílt szemeiből őszinte elhatározás sugárzott.

– Félni éppen nem félek – dűnnyögte a varázsló –, csak valami kis gyanú-féle motoszkál bennem.

– Tőlem mit kérsz, bölcs varázsló? – kérdezte Andris, mert már nem tudta kivárni, mikor kerít rá sort az öreg.

– A te feladatod lesz a legnehezebb! – hunyorított rá Barlangi. – Neked szót kell fogadnod! A testvéred, s némiképpen Mókus is, most engem helyettesít. Tehát nem pajtásaid lesznek ebben a három napban, hanem gondozóid, irányítóid is. Megértetted?

– Ó, én úgyis alig látszom ki a munkából – válaszolt a kisebbik törpe. – De megígérem, figyelni fogok rájuk.

– Figyelsz, és szót fogadsz! – pontosította Bálint.

– Én is úgy értettem – vágta rá Andris, de ki tudja, miért, kissé elszontyolodott.

– Akkor hát: Isten veletek! – mondta a mágus, majd felpattant egy szélcsikóra, s hipp-hopp, eltűnt a felhők között.

* * *

– Menjünk, ássuk tovább a pincét! – fordult társaihoz Bálint. – Tegnap alig haladtunk. Pedig kell a hely a gyűjteménynek!

– Ki gondolta volna, hogy ilyen nehéz a csákány! Meg a lapát is! – morogta Andris. – Hetekig tart, mire kiássuk az egészet.

– Bizony, a földmunka a legnehezebb – erősítette meg Mókus. – Mi, mókusok, ezért nem is foglalkozunk vele. Ráhagyjuk az olyan szegény rokonokra, mint a mormoták. Szerintem az üvegtörpéknek sem való ez a munka! Nektek nincsenek olyan rokonaitok, akik átvállalnák tőletek a nehezét?

– A mi rokonaink elsősorban bányában dolgoznak, értik az ásás, fúrás, mélyítés minden csínját-bínját – magyarázta büszkélkedve Bálint.

– Akkor csak ássatok! – vetette oda foghegyről Mókus, majd egy napos ágra telepedett, s ki-vetette hasát a jó verőfénynek.

– Nincs melegetek? – kérdezte egy idő múltán, s mivel csak valami morgás hallatszott válaszként, mást kérdezett. – Mondjátok, ott az Üveghegynél is csak csákányt, lapátot használtak?

– Ha új vágatba kezdenek, néha robbantanak is. De a csákány, az ék, a kalapács, az ásó, a lapát – ezek a fő eszközeink – egyenesedett fel Bálint, míg megtörölte verejtékező homlokát.

– Nem kimondottan robbantásra gondoltam – titokzatoskodott Mókus. – Más eszközötök, *módszeretek* nincs?

- Nincs, hányszor mondjuk! – csilingelte türelmetlenül Andris. – Inkább segítenél, ahelyett, hogy ilyeneket kérdezel!
- A mókusok nem végeznek földmunkát, megmondtam! – förmedt rá Mókus. – A te dolgod különben is az, hogy szót fogadj! Bár Barlangi a szerszámoknak is megparancsolta volna, hogy fogadjanak szót nekünk!
- Biztosan elfelejtette... – vélte felcsillanó szemmel Andris.
- Az varázslat lenne, s most nincs végszükség – vetette ellen Bálint.
- Andrisnak lehet igaza! – forgatta a szemét szőrös barátjuk. – Elfelejtette! Tudjátok, Barlangi Barna Barnabás öregszik. Jó, tartja magát, igyekszik, de az emlékező-tehetsége már nem a régi. Nem azt mondom, hogy szörnyen feledékeny! Nem, dehogy! Csak egy kissé az. Egy parányit.
- Gondolod, hogy szólt volna a szerszámoknak? – kételkedett Bálint.
- Határozottan láttam rajta, hogy szólni akar – erősködött Mókus. – Különösen a csákányra nézett olyan furcsa, varázsló-tekintettel. De egyszerre csak elfelejtette, mit is akart.
- Átkozott szórakozottság! – sóhajtotta Andris. – Mi pedig *emiatt* gürcölhetünk, robotolhatunk, senyvedhetünk! Nem igazság!
- Azt hiszem, jóvá tudjuk tenni Barlangi mester mulasztását – töprengett fennhangon Mókus.
- Sőt: jóvá kell tennünk!
- Hogyan? – kérdezte mohón Andris.
- Csak nem arra gondolsz, hogy mi szóljunk *úgy* a szerszámokra? – gyanakodott Bálint.
- Nem csak a szerszámokra! A farönkökre, a kövekre, a cementre, a malterra! – sorolta Mókus. – Egy pillanat alatt felépülne a nagy, világos és otthonos törpe-ház!
- A nagy, világos, otthonos törpe-ház! Az óriási kincseskamra – suttogta áhítatosan András.
- Kár álmodoznod! – zökkentette vissza a valóságba a bátyja. – Se varázspálcánk, se varázsigénk! Fogd csak meg azt a lapátot, öcskös!
- Nem addig a?! – kiáltotta felháborodottan Mókus. – Ennyit nem tennél meg a vén Barlangiért? Ő mindent megtesz érted, s te még ezt a kis tévedését sem segítenél jóvátenni! Szép kis barát! Igen hálás vendég! Szégyellheted magadat!
- Én úgy emlékszem, hogy már a megérkezésünkkel megtiltotta Barna Barnabás, hogy a varázspálcákhoz nyúljunk! – védekezett Bálint. – A varázsigéket pedig soha sem árulta el nekünk!
- Anyámasszony katonája vagy, te Bálint! – csúfolódott Mókus. – Nem mersz még gondolkodni sem! Először is, Barlangi Barna Barnabás megígérte, hogy amennyire tőle telik, segít a ház felépítésében.
- Ez így volt! – erősítette meg Andris. – Nem tudom, miért ne hajlanánk az okos szóra!
- Ha pedig a varázspálcáktól igazán eltiltott volna benneteket, ugyan miért hagyta őket a kezetek ügyében? Ha akarja, a világ tetejére, vagy a tenger fenekére küldte volna mindet, amíg távol van!
- Vagy a Holdra – bólogatott buzgón András.
- S hogyha a varázsigéket igazán titkolná előttetek – folytatta élénken vörös barátjuk –, miért éppen a nagy varázsigé-gyűjteményt hagyta volna kint a pultján? Kinyitva! Hangsúlyozom, kinyitva!

– Belekukkanthatunk éppen – adta meg magát Bálint.

– Mi az, hogy belekukkanthatunk? – csodálkozott álnokul Mókus. – Bele kell kukkantanunk! Elsősorban persze neked, mert az öcséd még nem tud olvasni, én meg okuláré nélkül nem boldogulok ezekkel a varázsló- bötükkel.

Így hát belekukkantottak a varázsló legfontosabb könyvébe. De mielőtt a varázsigék kiböngészésébe fogtak volna, mind a hárman választottak egy-egy varázspálcát.

Bálint pálcájának a nyelébe – talán hullott őzagancsból készült? – apró állatok voltak vésve. Andris pálcája csodaszép bíbor fából készült, csak néhány mágikus jel díszítette. Mókusnak furcsa arabeszekkel ékes, arannyal-ezüsttel, drágakővel kivert ünnepi pálca jutott.

– Nézzük már a mágikus szavakat – türelmetlenkedett Andris, mert neki támadt leginkább varázsolhatnékja.

– Úgy látom – vizsgálgatta Bálint az ódon lapokat –, három csoportba osztották a varázsigéket. Erősekre, könnyűekre és tiltottakra.

– Mi az, hogy tiltottakra? Biztosan rosszul olvasod – méltatlankodott Mókus. – Egy varázslónak semmi sem tilos.

– Osszuk el egymás között a varázsigéket – lelkenedett Andris. – Én beérem a könnyűekkel!

– Enyéme a nehezek! – rendelkezett Mókus. – Barlangi rám osztotta a legfontosabb szerepet, így nekem dukál mindennek a java.

– Így a tilosak maradnának rám! Nem igazság! – méltatlankodott a nagyobbik törpe. – Én silabizálom ki őket, s pont én nem használhatok egyet sem!

– Meglátjuk, meglátjuk – intette le Mókus. – Most gyorsan tanuljunk meg néhány mondást, s kisebb csodákkal máris próbálkozhatunk...

Bálint mindkét társának fülébe súgott néhány titokzatos szót. András és Mókus szinte beleizzadtak, ahogy bevésték őket kis koponyájukba.

– „Ne feledjétek, varázslók!” – olvasta tovább Bálint a könyvet. – „A varázsigét csak a megfelelő varázspálca célszerű mozdulatával együtt szabad alkalmazni.” Nézzétek, itt vannak a varázspálca-mozdulatok képei! Egyenesen rámutatsz valamire – azt a valamit akarod elvarázsolni. Varázskört rajzolsz balról jobbra, s közben kimondod az ígét és a parancsot, megkezdődik a varázslat. Ugyanez jobbról balra: befejeződik a varázslat. Két bűvös kör visszafelé: helyreáll az eredeti állapot. Három kör balra...

– Elég! Elég! – kiabálták az önjelölt mágusok. – Mindent értünk, kezdetjük!

– Várjatok! – próbálta visszatartani őket az idősebbik törpe-gyerek, de hiába. Mókus és András hanyatt-homlok rohant az épülő ház felé. Mi mást tehetett volna, utánuk szaladt.

* * *

Andris kezdte a próbát. Rámutatott egy köre, majd varázskört rajzolt felé, s kimondta (természetesen a varázsigével együtt) a parancsot: repülj a rakás tetejére. Semmi sem történt. Mókus próbálkozott ugyanezzel, neki sem engedelmeskedett a kő.

– Rosszul tanítottál bennünket! – támadtak Bálindra.

– Az lehetetlen – csodálkozott ártatlansága biztos tudatában az üveg-legényke. – Hadd próbáljam én is!

Kimondta Andris bűvös szavait, s rámutatott a köre. Aztán megrajzolta a kört, és kiadta a parancsot. A szikladarab megmozdult, méltóságos lassúsággal felröppent, majd leereszkedett

a kőrakás tetejére. Másik kővel próbálkozott, de most három varázskört rajzolt. Mint a villám, olyan sebesen foglalta el új helyét a terjedelmes bazaltkocka.

– Értjük, értjük! – kiabálta Mókus.

– Értem, értem! – csilingelte utána a kisebbik üvegmanó.

Micsoda tánc kerekedett! Harsogtak a varázsigék, a parancsok, röpködtek a kövek, a sziklák, a farönkök, cementes zsákok húztak át a tisztás felett, kavics- és homokhalmok cseréltek helyet. Kis idő múlva takaros rendben sorakozott minden építőanyag.

Akkor a gödörhöz sétáltak, könnyű és nehéz varázsigékkal rávették a szerszámokat, hogy ássák ki teljes egészében a pincét, s körben az alapot.

Három kört rajzoltak mindegyik fölé, így szédületes tempóban dolgoztak a csákányok, ásók, lapátok – teltek a talicskák, felszáguldottak a rámpán, hogy terhüktől megszabadulva máris roboghassanak vissza. Nem telt belé fertályóra sem, kész volt a gödör. De a szerszámok folytatták az örült iramú munkát, hiába kiabálták nekik: – Elég már, elég!

Bálintnak jutott az eszébe az ellen-varázslat, fordított körökkel egy-kettőre megállította a nekivadult társaságot.

Ekkor furcsa fény villant Mókus szemében! Rámutatott Andrásra, s már adta is a szabályszerű parancsot: – Repülj a legmagasabb pálma csúcsára!

– Segítség! Segítség! – mint félrevert harang, bongott Andris hangja a magasból.

– Azonnal hozd vissza! – kiáltott Bálint, s fenyegetően elindult Mókus felé.

– Csak vicceltem, csak vicceltem – ijedt meg a bundás, s gyorsan visszavonta a parancsot.

– Na, megállj csak! – fenyegette meg a földet ért kis törpe, s máris harsant a parancsa: – Változz közönséges számárrá!

– Iá, iá! – harsogta kétségbeesetten volt-Mókus.

– Azonnal változtasd vissza! – követelte Bálint, de Andris megérezte a hatalom ízét.

– Változz elefánttá! Változz szalmapapuccsá! Változz sánta libává! – harsogtak parancsai, s a szerencsétlen áldozata körül a sebes átváltozásoktól szinte forrt a levegő. – Változz egy tepsi ananászos süteménnyé!

Andris megnyalta a szája szélét, s vigyorogva indult az illatozó finomság felé.

Bálint tilos varázslathoz folyamodott, megtörte Andris hatalmát. A kétségbeesett Mókus riadtan pislogott a száját tátó üvegtörpére.

– Legalább egymást hagyjátok békén! – dörrent a két elkanászodott mágus-palántára Bálint. – Gyakoroljatok máson!

Bár Mókus duzzogott egy darabig, de miután az asztal felszolgált a fejedelmi ebédet, ami kivételesen nem csak zöldségféléből állt, hamarosan szent lett a béke. Ebéd után ejtöztek egy órácskát, majd újra beléjük bújt a kisördög.

– Gyerünk az erdőbe! Gyakoroljuk a varázslást!

– Ne feledjétek, hogy csak szükséghelyzetben... – próbálta visszafogni társait Bálint.

– Az építkezés szükséghelyzetnek számít – torkollta le Mókus.

– Remélem, tényleg csak a ház érdekében varázsoltok! – sóhajtott a nagyobbik manó.

– Hát persze! – rikkantotta Andris. – Kevés a kövünk, igaz? Változz kővé! – parancsolta a legnagyobb fának.

– Változz kővé, változz kővé! – ugrált ágról ágra Mókus, szaladt fától fáig András.

Hamarosan az egész hegyoldalon kő-erdő meredezett. Bálintot is elkapta a hév.

– Irány az építkezés! – parancsolta a kővé vált fáknak. – Lépés, indulj!

Hatalmas dübörgés támadt, a kő-erdő megmozdult. Recsegve-ropogva húzták ki kőgyökeiket a kővé vált fák a földből, sorokba rendeződtek, s mint egy pokoli hadsereg, elindultak a tervezett törpe-ház felé. Rengett a föld, elhomályosult az ég, amerre útjuk vezetett. A gödör szélén rendben lefeküdtek, szabályos, ám óriási kőrakássá rendeződtek.

Bálint elhúlva bámult a lepusztult hegyoldalra. Mintha ördögök szántották volna fel, kopárrá és kietlenné, gonosz hasadékokkal telt holdbéli tájjá változott a gyönyörű hegyoldal. Kétségbeesett madárhadak röpködtek megsemmisült otthonuk hült helye fölött, megriadt állatok csapatai rohagáltak a gödrök körül.

– Ezt azonnal vissza kell vonnom! – határozott Bálint.

– Azt már nem! – rikoltott Mókus, és kikapta kezéből a varázspálcát. – Végre elég követek van a házhoz.

– Ezt nem tehetjük! – mutatott körül elszörnyedve a törpe.

– Változz szoborrá! – adta ki a parancsot Andris, s bátyja máris bronztörpeként emelte égre a kezét.

* * *

Másnap reggel Mókus és Andris a közeli faluban folytatta a *gyakorlást*. Egérré változtatták a teheneket, zászlórudakká a pálmákat, játékteremmé az iskolát. Az ültetvényekre sas nagyságú sáskákat varázsoltak, a patakokba acélkrokodilokat. De ez sem volt elég.

– Mától kezdve embert esztek! – mutattak rá a békés házinyulakra, s a nyulak azonnal kitortek ketreceikből, s máris cserkészni indultak. Szerencsére a falut híres vadászok lakták, ennek köszönhetően emberéletben nem esett kár, ám a szegény nyulak tetemei dárdától, nyíltól, jatagántól átjárva heverték úton, útfélen.

A két botcsinálta varázslóinas tobzódott a csodákban. Szárnyas oroszlánok, uszonyos vizi-tevék, ormányos galambok nyüzsögtek földön, vízben, levegőben. Elszabadult a pokol. Mindenki mindenkire vadászott, mindenki mindenki elől menekült. A legnagyobb ribillióra szállt le az éjszaka.

– Aludjatok reggelig – parancsolta a teremtményeknek Mókus, s kivételesen ő is a barlangban tért nyugovóra, hiszen a fa, amelynek odújában lakott, ott hevert a többi kő között.

Nyugtalan volt az alkalmi mágustanoncok álma. Viaskodtak a semmiből létrehozott valódi szörnyekkel, furdalta őket a lelkiismeret, Bálint miatt is, a falusi dúlás miatt is. Rettegtek a következményektől, féltek Barlangtól, de leginkább az elszabadult varázserő tartotta rettegésben őket.

Pedig sokkal közönségesebb okokból kellett volna félniük! Bár a maguk-teremtette torz állatseregletet álomba kényszerítették, megfélemlítették az *igazi* állatokról, az *igazi* embekekről. Ők pedig nem aludtak a varázsló-gyakorlat éjszakáján. Összedugták fejüket, haditerveket kovácsoltak, s amikor pirkadt, támadásba lendültek.

Először a madarak hada csapott le a barlangra, kőkemény csőrű tukánok szálltak a nyugtalanul hánykolódó törpék ágya szélére, s elragadták párnájuk alól a varázspálcákat, s a Barlangi Barna Barnabás fiókjában heverő pálcákat is, mind.

Aztán a falu széléről a négy lábúak serege indult meg a pokolmezővé züllött tájon át a barlang felé, a legügyesebb *kétlábú* vadászok vezetésével. Jaj lett volna Andrásnak, jaj lett volna Mókusnak, ha néhány fegyelmezetlen bivaly el nem bődül a nagy harci indulattól! De szerencsésükre elbődült, s még éppen idejében felriadtak. Kaptak volna a pálcák után, de hol voltak akkor már a varázs-eszközök!

– Szégyen a futás, de hasznos! – kiáltotta Mókus, és nekiiramodott az erdő hült helyének. A kisebbik üvegtörpe kétségbeesetten ügetett utána.

Késő öregkorukig emlékezni fognak erre a menekülésre! Gödörről gödörré, hasadékból dombocskára bukdácsoltak az ördög szántotta hegyoldalon, igyekeztek elérni a csúcsot, hogy majd a hegy érintetlen túloldalán a fák között elbújhassanak. Már hallották a mögöttük robogó lábak zaját, szinte nyakukban érezték az üldözők leheletét, zihálását, amikor elérték az első fákat.

Az erdőbe azonban nem sikerült bejutniuk. A hatalmas fák, a kisebb cserjék, bokrok, de még a füvek is falként meredtek velük szemben, úgy összekapaszkodtak, hogy egy rés nem sok, annyi sem kínálkozott egerútként előttük.

Megfordultak hát, s halálra szántan szembenéztek a bosszúért lihegő emberek, állatok hadával. Már-már emelkedtek az íjak, a dárdák, már-már kimeredtek a karmok, már-már megcsikordultak a félelmetes fogsorok, amikor mennydörgő hang törte meg a katasztrófa előtti pillanat csöndjét.

– Mi történik itt?! Álljon meg mindenki!

Barlangi Barna Barnabás, a barlangbéli bölcs szállt le közéjük szél-paripájáról. Azonnal látta, mi történt.

– Mindenki térjen haza! – adta ki a parancsot. – Mire hazatértek, minden a helyére kerül!

Hitték is, nem is az emberek, állatok a megnyugtató szavakat, de a nagy varázslóval nem mertek szembeszállni. Komoran, morogva, hátra-hátratekintgetve elszéledtek.

* * *

– Minden varázserőmre szükség volt, hogy rendbe tegyem az erdőt, a falut, hogy eltüntessem a szörnyeiteket, begyógyítsam a hebehurgyaságokkal okozott sebeket – mondta este a barlangban a varázsló az előtte szepegő díszes társaságnak. – Különösen a nyulak életre keltése viselt meg, nem is beszélve a Bálint-szobor visszavarázslásáról! Nagyot csalódtam bennetek! Nem is tudom, mi lenne a méltó büntetésetek?

– Miért érdemelnék büntetést? – jött meg Andris hangja. – Mi csak a te kedvedre akartunk járni.

– Az én kedvemre? – esett le a varázsló álla.

– Igen, igen! – tért magához Mókus is. – Azt akartuk, hogy könnyen megírhasd, már így, tapasztalatból, az új fejezetet a törpe-könyvedbe. Valami ilyen címe lehetne: „Üvegtörpék varázslás közben”, vagy „A mágus törpék és az erdő kölcsönhatása.”

– A somfabot és a Mókus *kölcsönhatása* – vágta ketté a szóáradatot mérgesen Barlangi –, különös tekintettel a vén varázslók haragjára. Az lesz a címe.

A páholás réme bizony egyre fenyegetőbbben tornyosult a varázslóinasok feje fölött.

- Mi valóban azt gondoltuk, hogy elfelejtettél ránk bízni néhány varázsigét – próbálkozott az igazság és a törpe-álmom között egyensúlyozni Bálint.
  - Mivel öregszem, ugye? – pillantott Mókusra a mágus.
  - Nem úgy gondoltam, aranyos Barlangi Barna Barnabás, drága barlangbéli bölcs! Te ígérted meg a törpéknek, hogy segítesz az építkezésben! – védekezett a főkolompos. – Azt gondoltuk, arról feledkeztél meg.
  - Mindennek az építkezés az oka! – szögezte le Andris.
  - Az az oka, hogy valóban feledékeny vagyok – vont össze busa szemöldökét a varázsló. – Elfeledtem, milyen mihasznák, szófogadatlanok a törpe-süvölvények! Meg a mókus-népség! Elöl hagytam a könyvet, elöl hagytam a pálcákat, bíztam az ígéretekben.
  - Bízhattál is! – magyarázta Bálint. – Csak valahogy elszabadultak a dolgok. Ne hibáztasd magad, végül is rendbe tetted, amit elrontottál.
  - Kiköszörülted a csorbát! – csilingelte utána Andris.
  - Ha azt hiszitek, hogy ti nem érdemelték büntetést, kelekótyák, nagyot tévedtek! – csattant fel újra a varázsló hangja. – Mókus! Terád bíztam a felügyeletet, s te jártál az élen a rendbontásban. Lefokozlak, mától kezdve Almókus a neved. S az üvegtörpéknek csak a földmunkában segíthetsz.
  - A földmunka már készen van – kotyogott közbe Andris.
  - Azt csak hiszitek! Amikor visszafordítottam a varázslatokat, minden visszatért a garázdálkodások előtti állapotba. A gödör is.
  - A gödör is... – görbült le a két üvegtörpe szája.
  - A ti büntetésetek pedig az lesz, hogy amíg a vendégeim vagytok, nem nyúlhattok a varázsszereimhez, s a varázserő nem segíthet nektek az építkezésben. Ha csak megérintitek is valamelyik varázspálcámat, örök időkre varangyos békává változtok!
  - Nem lehetne teknős, olyan ékszerteknős-féle... – próbált alkudozni Andris, de Barlangi hajthatatlan maradt.
  - Nem. Sem leveli, sem kecske. Varangyos.
  - Úgy sincs jelentősége – jelentette ki ünnepélyesen Bálint, akinek leginkább elege lehetett az átváltozásokból. – Úgysem nyúlunk semmihez.
  - Nem bizony – mosolyodott el Barlangi Barna Barnabás, majd hármat tapsolt és néhány varázsigét mormolt maga elé.
- A barlang szájában megjelent egy takaros páncélszekrény, s lassú, kimért tempóban a hátsó falhoz csúszott. Az ajtaja kicsapódott, s lám, a varázspálcák mind beleröppentek, s helyet foglaltak a felső polcán. Nagy lapjai, mint a szárnyak, méltóságos csapásokkal követte őket a varázsigés könyv is. Amikor kényelmesen elhelyezkedett az alsó polcon, az ajtó nagy dőnléssel bezárult.
- Nem bízol bennünk, barlangbéli bölcs? – hajtotta le a fejét sértődötten Bálint.
  - Általában bízom, dehát öregszem. Tudjátok – cibálta meg Almókus bojtos fülét a mágus –, a bizalmatlanság olyan, mint a feledékenység. A korral jár.

Vadászat, váltott vadakkal

Beköszöntött az esős évszak. Szerencsére a nagy, világos, otthonos törpe-ház földmunkáival végeztek (még Almókus is feladta ősei ellenkezését, s szorgalmasan ásott, lapátolt), s minden varázslat nélkül lerakták az alapokat is.

De az eső vissza-visszatérő rohamai, a mérhetetlen sár, a szinte belelegezhetetlenül párás levegő mind-mind megakadályozta, hogy folytassák az építkezést.

Feledésbe merültek a balul sikerült varázslóinasi tettek, s Barlangi gondoskodott arról, hogy a környék lakói, két- és négy lábúak, tollasok, szőrösök, bőrösök egyaránt szintén elfelejtsék a dúlás napjait.

Egyhangúan teltek az órák, a napok, a hetek a barlangban. Ettek, aludtak, nagyokat beszélgettek, vagy hallgatták a barlangbéli bölcs meséit.

Almókus is beköltözött hozzájuk, csak néha kereste fel közeli kincseskamráit.

Bálint felfedezte, mennyi érdekes, törpe-ifjuncok számára is érthető könyv lapul a varázsló polcain, s ki tudja, miért, az útleírások, a híres természetjárók könyvei keltették fel elsősorban az érdeklődését. Belevetette magát a betűk világába, s csak nagyritkán tudták kicsalogatni a kalandok közül.

– Miért nem olvastok ti is? – kérdezte ingerülten, ha megzavarták.

– Én még nem tudok olvasni! – háborodott fel Andris.

Almókus pedig a szemüveg hiányáról, a mostani nyomdák apró betűiről motyogott valamit.

– Mi baja a szemednek? – csodálkozott Barlangi Barna Barnabás egy ilyen alkalomkor. – Sose láttam még szemüveges mókust!

– Valami rövid, vagy távollátás lehet – vélte Almókus. – Betűkre különösen érzékeny nyavalya.

– No, majd megvizsgálak, hogy segíthessünk a dolgon – mondta a varázsló, s észrevétlenül a barlang bejáratának vonalában sorba rakott három apró mogyorót.

– De mielőtt a vizsgálathoz látnék, kapd be ezt a tíz mogyorót – mutatott a bejáratra.

Mókus a hátsó ágyon üldögélt, s most úgy felugrott, mintha rugó lökte volna.

– Miféle tíz mogyorót? – kiabálta. – Én csak hármat látok, s azok sem valami megtermettek.

– Azért fald fel őket nyugodtan – nevetett a varázsló. – Gyógy-mogyorók! Kutya baja sincs a te szemednek. Csak a betűkre érzékeny. Mondd, tiszta szívedre, tudsz egyáltalán olvasni?

– Tudok – kiabálta a mókus, s ha ez egy mókusnál jelent valamit, szőre tövében is elvörösödött. – Azaz tudtam. Tudtam, de elfelejtettem. Annak idején nem engedtek gyakorolni.

– Jól van, jól van – szólta közbe Bálint. – Ha Barlangi Barnát nem zavarja, akkor egy darabig hangosan olvasok.

Így is lett. Bálint éppen az afrikai és dél-amerikai törpék szokásairól, a vadászataikról szóló lebilincselő könyvet lapozgatta, így ebből olvasott fel társainak néhány fejezetet.

– Nem is tudtam, hogy másutt is élnek törpék... – morfondírozott Andris.

– Törpék mindenfelé élnek! – büszkélkedett friss műveltségével Bálint.

– Ne ilyen magad-forma manónépségre gondold! – szólt közbe Barlangi, aki szintén élvezettel hallgatta a felolvasást. – Nem szerencsés őket törpéknek nevezni, ők inkább kis növésű nagyok, ha értitek, mit akarok mondani. A mi közelünkben is élnek ilyen törzsek. Kevesen ismerik náluk jobban a természetet, kevesen vannak náluk ügyesebb vadászok.

* * *

Miután a kicsik ágyba bújtak, a varázsló pedig szokásos esti sétájára indult az erdőbe, Andris ábrándozva szólt a bátyjához.

– Jó lenne, ha a könyv törpéi a mi rokonaink lennének!

– Ők nem üvegből vannak, s egészen sötét a bőrük... – emlékeztette Bálint az olvasottakra.

– De akkor is adhatnának a vadász-szerszámaikból nekünk – folytatta a kisebbik.

– Mennyiféle eszközük van – szólt közbe Almókus. – Én láttam már *elégszer* híres vadászokat, de nem tudtam, hogy ennyi ügyes készségük van. Puskák, íjak, nyilak, lépek, hurkok, csapdák, hálók, nem is tudtam mind megjegyezni.

– A könyvben benne van mindegyiknek a képe, s a készítésük módját is leírták.

– Híres vadász akarok lenni – közölte Andris.

– Én meg még híresebb – licitált rá Almókus.

– Álmodjatok róla! – mordult rájuk Bálint. – Ideje aludnotok.

* * *

Hogy miről álmodtak a szeleburdiak, nem tudom, de az biztos: másnaptól nem volt másról szó, mint vadászatokról, fegyverekről, kelepccéről.

– Most azt olvasd... Most azt mutasd... – Almókusnak meg az ifjabbik törpének be nem állt a szája. Bálint pedig olvasta, megmutatta – pár nap múlva már mindent tudtak, amit egy híres vadásznak tudnia kell.

– Ideje lenne kipróbálnunk mindazt, amit tanultunk – mondta Almókus.

– Ideje bizony – helyeseltek a törpék.

A barlang mélyén lázas munka kezdődött. Hurkok, hálók, vessző-csapdák, ragadós lépek készültek nagy titokban.

– A puska lenne az igazi! Vagy legalább egy számszeríj! – sóhajtott Almókus. – Ezekkel a vacakkal legfeljebb szitakötőt fogunk!

– Mire vadászunk egyáltalán? – vetődött fel az alapkérdés Bálint kobakjában. – A nagy vadászok trófeáért vadásznak, az nekünk nem kell. Az erdei népek enivalóért, azt meg kapunk bőségesen Barlangtól.

– Spenótot – mondta gúnyosan Almókus.

– Meg banánt, batátát, bambuszrügyet, kókuszt... – sorolta Andris.

– Jó, banánt, batátát, bambuszrügyet, kókuszt, de *főleg* spenótot – vágta rá a bundás.

– Meg narancsot, datolyát, majomkenyeret, nádmézet, gombát... – folytatta volna Andris, de Almókus türelmetlenül letorkolta.

– Ezek nem komoly ételek – utálkozott látványosan. – Egy híres vadász nem eszik *ilyeneket*.

– A népek a húsért vadásznak – mondta ki kereken Bálint. – A mi eszközeink csak egészen kis állatok, vagy madarak elejtéséhez elegendőek.

- Melyik madárnak ehető a húsa? – csillant fel Andris szeme.
- Minden madár húsa ehető – jelentette ki Almókus, aki életében soha még egy falat húst nem vett a szájába. – Ezt egy híres vadásznak illik tudni.
- Tudtam, de elfelejtettem, mint *egyesek* az olvasást – szólt vissza a kisebbik törpe. Ezután némi csend támadt.
- Tehát madarakra fogunk vadászni – sóhajtotta Bálint, aki egyébként nagyon szerette a madarakat.
- Madarakra! Madarakra! – ujjongtak a vadász-palánták.
- Minden híres vadász madarakkal kezd! – nyilatkozta ki Almókus.

* * *

Amikor az eső alábbhagyott, magukhoz vették az elkészült csapdákat, hurkokat, kelepcéket, lépeket, és beosontak az erdőbe. Ügyesen elhelyezték, ahogy a könyvben le volt írva, a vadászkelepecskéket és visszalopakodtak a barlangba.

Bálint egy újabb könyvből az orrszarvúakról kezdett felolvasni, de kit érdekeltek most az orrszarvúak! A növendék híres vadászok mintha tükön ültek volna, egyre felugráltak, kilestek, találgatták, milyen madarakat sikerül törbe csalni.

Késő délután, amikor elállt az eső, hanyatt-homlok rohantak a fák közé.

S láss csodát: takaros zsákmány vergődött a csapdáokban. Összesen öt madarat sikerült fogságba ejteniük.

A hálóban egy csíkos nyakú galamb verdesett, nyakán ezüst hegyű villás tollak meredeztek, szeme körül a piros pihéket kopasz gyűrű keretezte. A lépre egy kormos légykapó ragadt fel, széttárt farkán feltűnő fehér szegély villogott. A vesszőcsapdába gyönyörű bozótlakó, egy piros hasú hím karmazsingébics tévedt. Erős, kampós csőrével próbálta ugyan szétszedni a kelepcét, de a vadászok szívós ágakat választottak. Csilingelő hangon hívta a párját, s ez a hang nagyon hasonlított az üvegtörpék hangocskáira. A másik lépen egy lapos karmú viharfecske akadt fenn, szegény balszerencsés kirándulást tett tengerparti költőüregéből! De a legizgalmasabb zsákmányt a hurokkal ejtették. Hatalmas (már törpe- és mókusszemmel nézve hatalmas) darázsölyv lépett a kötélcsapdába. Nem sérült meg, mert a vastag, pikkelyes borítás megvédte a lábát. Szürke-kék-barna tollazata volt, fekete végű evezőtollai szétterültek, horgas csőréről senki sem mondta volna meg, hogy csak a méhek, darazsak fészkeire veszedelmes.

A frissen alakult vadásztársaság nem tudott hová lenni az örömtől! Ekkora zsákmány! S ilyen gyönyörű!

- Most jól megesszük őket? – kérdezte félszegen Andris.
- Nagyon soványkák, vékonykák, nyeszlettek, ösztövérek – vélte Bálint. – El kéne engednünk őket, hadd növekedjenek. Ha majd kigömbölyödtek, újra megfogjuk őket.
- Elengedni, még mit nem! – fújta fel magát a mókus. – A jól megérdemelt zsákmányt! Ketrebe velük! Majd abban hízhathat kedvükre!

Bálintnak voltak ugyan kételyei, de hát mégis Almókus a tapasztaltabb! Hamar sűrű vesszősorokat dugtak a földbe, tetőt eszkábáltak fölübük, s óvatosan áttelepítették foglyaikat. Almókus néhány répát is bedugott nekik, talán, hogy megkezdje hízlalásukat.

- Biztos vagy benne, hogy valamelyik szereti a répát? – kérdezte Bálint. Mert a viharfecske például apró rákokat eszik, a galamb magokat, az ölyvünk mézet, a gébics bogarakat, meg csigát...

- Eszik, nem eszik, nem kapnak mást – vihogott a vörös rosszcson. – Menjünk, nézzük meg, mit kotyvasztott Barlangi vacsorára.
- Neked spenótot, nekünk diótortát! – emlékeztette Andris korábbi panaszára a mókust.
- Eszi, nem eszi, nem kap mást – bólogatott Bálint.
- No, csak hízzanak meg a madaraink! – vágta el a szót a zászlós farkú.

* * *

Reggel a híres vadászok bekaptak néhány falatot (*nem* spenótot), s máris rohantak a ketrechez. Bent gubbasztott az öt madár, közöttük érintetlenül ott heverték a répák. Ha jobban figyelnek a gézengúzok, észrevettek volna valami változást: a madarak szeme másként csillogott, mint tegnap. Határozottan *ravaszul* pillogtak azok az este még riadt szemek. Erre azonban nem figyelt fel a kompánia.

Éppen azon tanakodtak, milyen étkeket szolgáljanak fel a seregletnek, amikor surrogás-burrogás támadt. Nagy fecskerajok, galambcsapatok jelentek meg az égen, s egyre közeledtek. Itt-ott néhány kemény csőrű sirály is keveredett közéjük, az erdő felől ölyvek, légykapók, gébicsek közeledtek, de csatlakoztak hozzájuk mindenféle énekes és nem énekes madarak, erdei és vízi szárnyasok.

Közeledtek, sőt: fenyegetően közeledtek.

- Figyeljete! Ezek ránk vadásznak! – kapta fel a fejét Bálint.
- Ugyan már! – legyintett Mókus. – Egyetlen ragadozót sem látok közöttük!
- A madarak nem esznek üvegtörpét – szögezte le Andris. – Nem tudom, mókust esznek-e.
- *Ezek* mókust sem esznek – mondta gyorsan Almókus, de már korántsem volt olyan határozott a hangja.
- Vajon ők tudják-e – töprengett Bálint –, hogy nem esznek törpét vagy mókust? Nagyon *vérmeseknek* tünnek...
- Mindenesetre – kezdte volna Andris, de Almókus közbevágott.
- Meneküljünk!

Futottak, ahogy tudtak. Már-már elérték a biztonságot jelentő barlangot, amikor lecsapott rájuk a madárfelhő.

Éles karmok ragadták meg őket, kemény csőrök koppantak koponyájukon. Egy pillanat, s máris a levegőbe ragadták és vitték, vitték őket a feldühödött madarak. Éktelen zaj, rikoltozás, szárnycsattogás zaja fokozta a foglyok félelmét. A madárhad nagy kört írt le az erdő, a hegy fölött, majd ereszkedni kezdett.

Rövidesen földet értek a tegnapi diadalmas vadászat helyszínén.

- Engedjete szabadon! – rimázkodott Andris.
- Soha többé nem vadászunk rátok – ígérte Almókus.
- Senkire sem vadászunk többé! – egészítette ki Bálint.

A madarak nem válaszoltak. Talán csak madárnyelven értettek, vagy nem akarták meghallgatni a mentegetőzést. Szorosan tartották a rabokat, míg egy kis csapat szövőmadár szívós rostokkal megerősítette a kiszabadított vadász-zsákmány ketrecét. Ahogy kész lettek az oldal-falakkal, felülről (nem éppen kíméletesen) beleejtették a mókust és a két törpét a maguk készített kalitkába. Visszahelyezték a tetőt, s az ín-erősségű szálakkal úgy rákötözték, hogy azt

képtelenség volt megmozdítani. Néhány nagyobb madár ellenőrizte, elég tartós-e a ketrec, majd az egész madár-hadsereg felszállt, körözött egy darabig a rabcsere helyszíne fölött, majd a különböző fajták csapatonként elszálltak fészkelőhelyük felé.

A híres vadászok összegűjva gubbasztottak börtönük mélyén.

– Mi lesz a koszttal? – csilingelt fel kétségbeesetten Andris. – Mi legalább répát adtunk nekik.

– Éhen fogunk halni – törődött bele Bálint a megváltozott helyzetbe.

– Egy tányér spenót, csak annyi kéne... – ábrándozott Almókus.

Elhallgattak. Teltek, múltak a percek, teltek-múltak az órák. Időnként kiabáltak egyet: Segítség! Segítség! De tudták, Barlangi messze jár, más meg nem siet a megmentésükre. Almókus éles fogaival megpróbálta elrágni a rögzítő rostokat, de mintha kőbe harapott volna, csak a fogai vástak.

– Hej, ha egy varázspálcám lenne – hagyta abba a reménytelen vállalkozást.

– Elég nagy bajba kerültünk varázspálca nélkül is – vélte Bálint, akiben elevenen élt még bronzba öntöttségének emléke. – Próbáljunk alagutat ásni!

– Ásni, megint ásni – dűnnyögte a mókus, de aztán nekifogott. Kis mancsával kaparta, kaparta a földet, s ezt tették a törpék is. De nem szolgált nekik a szerencse: még fél törpe-arasznyira se jutottak, amikor kemény sziklába ütköztek.

– Jó helyre raktátok ezt a ketrecet! – háborodott fel Andris, mintha neki semmi köze se lett volna hozzá.

Megint eltelt néhány óra. A kétségbeesett rabok nem tudhatták, hogy közben Barlangi Barna Barnabás, a barlangbéli bölcs visszatért tanulmányi kirándulásáról, sőt, már a keresésükre is indult.

Besötétedett. Szégyen, nem szégyen, az éhes törpék most már annyira féltek, hogy a remegésbe belecsendült a testük. Mókus foga is össze-összekocant.

– Énekeljünk valamit! – javasolta Bálint. – Úgy hallottam, azzal elriaszthatjuk a lopakodó szörnyeket.

– A te hangoddal mindenesetre! – tért magához Andris. – De talán meghallja valaki, aki segítséget hoz.

Így hát énekeltek egyet. Aztán még egyet, még egyet. Régi, kesergő törpe-dalokat, dióérlelő mókus-nótákat, ember-énekeket. A csilingelő hangok messze szálltak a rájuk boruló éjszakában.

– Nocsak, ez valami csilingelés! – dörmögte maga elé a vén varázsló. – Mintha csorba poharakkal koccintgatnának. Nyomon vagyok!

A barlangbéli bölcs a homály ellenére hamar ráakadt a sűrűn átszövött ketrecre. Mindjárt megértette, mi történt.

– Van bent valaki? – kopogtatta meg a börtön tetejét.

– Mi vagyunk! – kiáltozták boldogan a foglyok.

– Ki az a mi? – értetlenkedett somolyogva Barlangi Barna.

– Bálint! – Andris! – Almókus! – jelentkeztek sorra a bebörtönzöttek.

– Ki szeretnétek jönni?

– De mennyire! – rikkantotta a bundás.

– Hogyan kérdezhetsz ilyet! – fortyant föl András.

– Szabadíts ki, kérlek! – sürgette Bálint a varázslót.

Barlangi előhúzta kedvenc varázspálcáját, elmormolta a szabadító ígét, s máris felpattant a ketrec teteje.

– Szükséghelyzet volt? – mosolygott megkönnyebbülve Bálint.

A megszabadított híres vadászok körbetáncolták a megmentőjüket.

– Köszönjük, köszönjük! – kiabálta a kisebbik üvegtörpe. – Hoztál valami *rágcsálnivalót* a zsebedben?

– Hozzá tartozik a szabadító-felszereléshez! – nevetett a mágus, és kiosztott egy zacskó nádmézzel készült süteményt.

– Most már elhiszem, hogy megmenekültünk – törölte meg a bajszát Almókus.

* * *

A barlang mélyén a három tisztára csutakolt jó barát aludni készült. Barlanginak azonban volt még egy kérdése.

– Hogyan kerültek ebbe a kutyaszorítóba?

– Vadásztunk – válaszolta tömören Bálint.

– Neked akartunk madárpecsenyével kedveskedni – toldotta meg Andris.

– Sohasem kedveltem a madárpecsenyét – csodálkozott Barlangi Barna. – s ha arra kívánkoznék, szükséghelyzetben persze, akkor varázsolnék magamnak.

– Megmondom az igazat – sóhajtott Almókus. – Olvastam a könyveidben...

– Hm, hm...

– Azaz Bálint felolvasta nekünk, mennyi-mennyi madárfélét fenyeget a kipusztulás réme. Mi jól összebeszéltünk, hogy néhány fajtát megmentünk – magyarázta egyre lelkesebben Almókus.

– A jövőnek! – egészítette ki Andris.

– Csak a madarak félreértették a dolgot! – találta fel magát Bálint.

– Azzal a csöppnyi madáreszükkel! – mosolygott elnézően a mókus.

– Azzal a csöppnyi madáreszükkel alaposan bekaszliztak benneteket – csóválta a fejét Barnabás. – Mindezt egy buta *félreértés* miatt!

– Ezek a ritka fajok ki vannak téve az erdő számtalan fenyegető veszélyének – folytatta volna Almókus, de már senki sem figyelt rá.

– Bizony hamarabb lesz a vadászból vad, s a vadból vadász, mint gondolnátok – zárta le a beszélgetést a varázsló. – Szerencse, hogy minden jól végződött, s legalább titeket sikerült megmentenünk, jómadarak!

– A jövőnek – suttogta, immár félálomban Andris.

Kirándulás az elefántkirály udvarába

Véget ért az esős évszak, az üvegtörpék ismét nekiláttak a házuk építésének.

Szorgalmasan dolgoztak, haladtak is szépen, de közben egyre nagyobbakat sóhajtottak, meg-megálltak, s elrévedve bámultak a messzeségbe,

Barlangi Barna Barnabás, a barlangbéli bölcs észrevette a hangulat változását, s kereste a szomorúság okát.

– Vágytok már haza, rosszcsonatok, ugye? Hiányzik a mama, a papa?

– Ők is hiányoznak – bólogatott Bálint.

– Még nem indulhatunk vissza – mondta Barlangi –, de talán ők eljöhetnek látogatóba. Majd gondolkodom a dolgon.

– Nem csak ők hiányoznak – magyarázta Andris. – Már hónapok óta itt élünk veled, s alig láttunk valamit Afrikából. Még egy árva kenguruval sem találkoztunk.

– Hát a kenguru meglehetősen ritka Afrikában. Mondhatnánk, nincs is. Bár a fokvárosi állatkertben mintha láttam volna egyet – töprengett el a varázsló.

– Tudom, hogy a kenguruk Ausztráliában élnek – vette át a szót Bálint. – De abban igaza van az öcsémnek, hogy egyelőre csak *ezt* a hegyet, *ezt* az erdőt és *ezt* a tengerpartot láttuk Afrikából.

– Igaza van, bizony – szégyellte el magát Barlangi Barna Barnabás. – Gondatlan gazda, vacak vendéglátó vagyok! Ne féljeteK, rendbe teszem a dolgot! Holnap nagy túrára indulunk, meglátogatjuk az elefántkirályt!

– Hú, egy igazi királyt! – derült fel Andris ábrázata.

– Nem is akármilyet! – büszkélkedett Barnabás. – A legbölcsebbek egyikét! A barátomat!

Lázás készülődésbe fogtak. A varázsló kigöngyölt egy nagy, kopott szőnyeget, amelybe a tarka minták mellett titokzatos betű-sorokat is szőttek. Bár Bálint már kitűnően olvasta a latin írást, konyított valamit a görög, a gót, a cirill betűkhöz is, ilyen jeleket még nem látott.

– Ezek kínai betűk? – kérdezte a mágust.

– Nem, nem! Kaldeus írás, a hatalmas régi varázslók nyelve... Nagy erejű varázsigéket szőttek ebbe a szőnyegbe! Ne türelmetlenkedj, mindent megértesz hamarosan. Egyelőre azonban pakoljatok össze minden úti készségeK, rakjátok ide őket a szőnyeg közepére.

A törpék hamar kész lettek a rámolással, azt ugyan nem értették, hogy Barlangi a mákdarálót, a sámlit és a páncélszekrényt miért viteti vissza velük a barlangba, de alig morogtak.

Vacsora után kikészítették a legjobb útikönyveket, térképeket és korán (és önként) pihenni tértek.

* * *

– Hol a karavánunk? – nyújtózkodott a reggeli napfényben Bálint.

– Ugyan! Hipp-hopp, varázs-széllel megyünk! – jelentette ki Andris.

– Se egyikkel, se másikkal – intette le őket a varázsló. – A karaván hosszú, kényelmetlen utakon jár, a *hipp-hopp* meg nem engedi, hogy alaposan megnézzünk mindent. Azt hittem, eltaláltátok már, hogy varázsszőnyegen utazunk.

– Én eltaláltam – kotyogott közbe Almókus. – Csak szerényen hallgattam.

Erre nem lehetett semmit sem szólni.

– A varázsszőnyeg – magyarázta Barlangi Barna Barnabás – a legkényelmesebb jármű, feltéve, ha nem esik az eső. Szelíden siklik a táj felett, ha kell, gyorsan, ha kell, lassan, akár meg is áll, ha meg kívánunk szemlélni valamit.

– Nagyszerű – csilingelte a két üvegtörpe, s máris ott trónoltak az útipoggyász tetején. A mókus is odakuporodott a lábukhoz, bár ő korántsem volt gyanútlan.

– És a madarak? – kérdezte félénken. – A különösen *ellenséges* szellemű madarak? A vadász-félék? Nem kapnak le egykettőre minket a szőnyegről? Nem szeretnék újra egy ketrec mélyén kuksolni.

– A madarak? – vidult fel Barlangi Barna. – Miért bánthanának benneteket a madarak? Hiszen ti csak meg akartátok menteni őket, nem?

– Hát, tudod, a félreértés, meg minden – dadogta Almókus.

– Egyet se félj, komám – nevetett a varázsló –, tettem róla, hogy elfelejtsék azt a félreértést. De eszetekbe ne jusson újra a vadászat!

Elindultak. A varázsszőnyeg eleinte lassan, méltóságteljesen lebegett az erdő felett, majd egyre gyorsult, s máris a hegység túlsó oldalán elterülő ligetes, füves síkság, a szavanna felett száguldott.

Az esős évszaknak hála, gyönyörűen zöldellt a vidék. Amerre csak néztek, az élet ezer csodájába ütközött a tekintetük. A vízpartokon gázlómadarak hatalmas csapatait, a füves pusztán antilopfélék óriási csordáit figyelhették meg. Itt-ott, a ligetes dombokon zsiráfok legelték az üde lombot, zebrák nyargalóztak, sakálok lopakodtak a nyomukban.

– Itt megállunk egy pillanatra – döntött a mágus.

– Harapunk valamit – reménykedett Andris.

– Spenótos lepényt – bólogatott Almókus.

– Te spenótos lepényt – horkant fel a varázsló –, a többiek pedig csokoládés dióspalacsintát.

Vígan falatoztak, friss vizet ittak rá (barlangi sört, de alkoholmenteset, hiszen *vezetett*). Persze, Almókusnak is jutott a dióspalacsintából.

* * *

A kiadós tízórai után senki sem sürgette, hogy induljanak. Szétszéledtek a környéken, gyönyörködtek a tájban, az állatokban, a növényekben. Barlangi egy hatalmas jávorantilopcsorda nyomába eredt, talán valamit meg akart tudni tőlük. A három gézengúz természetesen ellenkező irányba indult. Egy sziklás dombocskán békésen pihenő oroszláncsaládra lettek figyelmesek.

– Ne menjünk tovább – rettent meg Almókus, s lelapult a fűben.

– Miért ne mennénk? – csodálkozott Bálint. – Az oroszlánok nem esznek üvegtörpét!

– Üvegtörpét *talán* nem, de mókust annál inkább – vélte bundás barátjuk.

Valóban, az oroszlánok nem ettek üvegtörpét. Gondtalanul szunyókáltak a dombocska tetején. A hatalmas, sörényes hím mögött az alig kisebb nőstény, közöttük kettős védelemben három kölyökoroszlán. Nem tűntek félelmetesnek.

– Tréfáljuk meg őket! – javasolta Andris.

– Hogyan? – kérdezte Bálint.

– Te lefoglalod az öregeket, én meg elcsalogatom a cicáikat! – állt készen a kisebbik üvegtörpe terve.

– Lefoglalom, lefoglalom! Könnyű ezt mondani – morgolódott a bátyja, de máris ezer oroszlánlekötő ötlet villant a fejébe. – Legjobb lesz, ha mindenek előtt nem le, hanem megkötözöm őket, nehogy valami kalamajkát okozzanak!

Egy üvegtörpe-gyerkőc zsebében millió kincs akad. Nem utolsó sorban madzag, azaz spárga, vagy ahogy Barlangi hívta: zsinég. Bálint előhúzta a magáét, s lassan, óvatosan odakúszott az oroszlánokhoz. Azok vagy túl mélyen aludtak, vagy érzéketlenek voltak az üvegtörpe-szagra, mindenesetre nyugodtan szunyókáltak tovább. Bálint gyorsan összekötözte a hím, majd a nőtény két hátsó lábát, majd egy újabb zsinórral az egyik sziklához erősítette a két gúzst.

– Nagy baj lesz ebből – sóhajtott a reszkető Almókus, és sebesen Barlangi keresésére indult. Még hallotta, hogy Andris is a tettek mezejére lépett:

– Cic, cic, gyertek cicuskáim! – szölongatta éppen a bumfordi oroszlánkölyköket.

Bálint a lekötözés sikerétől szinte megmámorosodott. A halmocska lábánál nyíló sárga virágok porzóit kiszakította, a dús arany virágpórral alaposan bekente a hím oroszlán bajuszát. Már a nőtényéhez fogott volna, amikor éktelen ordítás állította meg.

– Ki ez a felségsértő? – bömbölte a felriadt sörényes. De nem csak bömbölt, fel is ugrott! A madzagok úgy pattantak el, mint a pókfonál. Máris ott magasodott a reszkető törpe fölött az állatok királya. Felébredt az anyaoroszlán is, lerázta kötelékeit, s mindjárt a kölykeit kereste.

– Felfaltad a gyermekeimet, te bitang? – emelte félelmetes mancsát Bálint felé, bár ahogy jobban megnézte a manót, maga is érezte, alaptalan a gyanúja.

– Jaj, dehogy! – sikoltotta Bálint. – Az üvegtörpék nem esznek oroszlánt! Biztosan elkóboroltak a cicusok.

– Cicusok! Adok én nektek cicusokat – kezdte a hím, de akkor csilingelés, dorombolás, hancúrozás zaja ütötte meg a fülüket.

A kis domb aljában, a magas fű között önfeledten játszott a három oroszlánkölyök a kisebbik üvegtörpével. Úgy elmerültek a birkózásban, hogy még az oroszlánbögés sem zökkentette vissza őket a valóságba. András simogatta, csiklandozta a kisoroszlánokat, vakargatta a fülük tövét, azok meg visongtak, s még puha mancsaikkal félelmetesnek szánt mozdulatokkal újra meg újra földre döntötték a manót. Akkor Andris óbégatott egy kicsit, majd ismét ő lendült támadásba. Mint egy szőr-bőr-üveg golyóbis, forogtak a fűben, s bizony az öreg oroszlánnak minden ügyességére szüksége volt, hogy a forgatagban elcsípjen egy-egy fület, kart, farkot. Nagy nehezen szétválasztotta a visongó ördöggolyót, szépen sorba állította fiait és a betolakodó törpét.

– Vége a világnak! – futott át a gondolat Bálint fejecskéjén. – Hiába nem esznek az oroszlánok üvegtörpét, ha azoknak a félelmetes mancsoknak csak az egyike ránk csap, apró zúzalék, üvegpórr marad belőlünk.

– Miért bántod az üvegtörpéimet? – harsant fel egy jól ismert hang a hátuk mögött. Barlangi Barna Barnabás, vállán Almókussal, időben érkezett.

– Dehogy bántom őket! – mordult fel lecsillapodva az oroszlán. – Ha a tiédek, akkor különösen nem bántom őket. Csak csodálkozom rajtuk: ilyen csodabogarakat még sohasem láttam. Alig látszanak, de a bátorságuk nagyobb, mint az óriásoké.

– A bátorságuk? – most Barlangin volt a csodálkozás sora.

– Az bizony – erősítette meg a nőstény oroszlán a párja véleményét. – Megkötöztek bennünket, a bajszunkat bearanyozták, elcsalogatták a kölykeinket... Tíz farka hiéna nem lett volna erre képes.

– Nem is csalogattak el bennünket – szólt közbe a legcserfesebb kisoroszlán. – Mi kaptuk el az Andrist, hogy játsszon velünk! Ugye, játszhatunk még?

– Játshattok – enyhült meg az oroszlánmama. – De el ne törjétek a törpéket! Még megvágjátok a cseréppel a mancsocskátokat.

Bálint és Almókus is csatlakozott az új cimborákhoz, s késő délutánig folyt a fogócska, a bújócska, s a férfiasabbnál férfiasabb hadi játékok sora.

A varázsló közben bölcs eszméket cserélt az állatok királyával, majd mesélt neki az üvegtörpékről, hihetetlen kalandjaikról, a távoli Üveghegyről, a sosem látott tengerekről. Kellemesen teltek-múltak az órák.

Eljött a búcsú ideje. Mivel elég messze elkóboroltak a varázsszönyegtől, Barlangi Barna – miután elköszöntek és eltávolodtak az oroszlánoktól – füttyentett egyet. Két gyönyörű zebra-csikó trappolt elő valahonnan, az egyik a hátára vette a mágust, a másik a három gézengűzt, s már vágattak is napkelet felé. Amikor a szönyeghez értek, az lassan felemelkedett, följük repült, árnyékot vetvén a tajtékos csíkos paripákra.

Nemsokára egy bennszülött falucskához értek. Elbúcsúztak paripáiktól, letelepedtek a falu szélén, az újra földet ért varázsszönyegre. Bőségesen megvacsoráztak, közben elbeszélgettek a kalandos nap élményeiről.

– Bizony szerencsések – mosta meg a törpék fejét a varázsló –, hogy az oroszlánok nem esznek üvegtörpét! Jóval kezdtetek ki!

– Az oroszlánoknak volt szerencsájuk! – szögezte le Andris.

– Az oroszlánoknak? – hitetlenkedett Almókus.

– Igen! – erősítette meg öccse véleményét Bálint. – Szerencsájuk, hogy az üvegtörpék nem esznek oroszlánt!

– Ezt a hebehurgyaságot vélte az állatok királya bátorságnak – csóválta meg a fejét az öreg mágus. – De most már aludjatok, mert korán reggel átlépjük az elefántok birodalmának határát.

* * *

– Gyerünk, gyerünk, ébresztő! Hasatokra süt a Nap! – keltegette reggel a törpéket Almókus.

– Kész a reggeli? – kérdezte Andris.

– Kit érdekel a reggeli – legyintett Almókus. – Megyünk az elefántkirályhoz!

– Én például teli hassal sokkal szívesebben nézek elefántokat – sértődött meg az éhes törpe.

Tartalmas reggelit kaptak, mint az úton lévőknél illik, aztán nekivágtak a szavannának, ezúttal alacsonyán repülő szönyegükön.

– Figyeljete, micsoda szürke dombok húzódnak ott! – mutatott Almókus a horizontra.

– Mozgó dombok! – rikkantott Bálint.

– Segítség, földrengés! – riadt meg öccse.

– Azok az elefántok, maflák – nevetett Barlangi Barna Barnabás. – Mindjárt odaérünk hozzájuk.

Úgy is lett. A törpék csodálkozva látták, hogy a bölcs milyen nagy tisztelettel köszönti a hatalmas állatokat, s azok milyen szeretettel fogadják a varázslót.

– Ezek milyen nagyok! – tátotta el a száját András.

– Elöl is van farkuk – álmélkodott Almókus.

– Az az *ormány*, amiről olvastam nektek – magyarázta a nagyobbik üvegtörpe.

– Hát, valóban hatalmasok – mondta Andris. – Ha húsz *magunkfajta* egymás fejére állna, talán akkor lennének ilyen magasak.

Barlangi odalépett hozzájuk, mindegyikük fülét megérintette a varázspálcájával.

– Ők értik a mi beszédünket, s mostantól ti is értitek az övéket. Különleges hangon társalognak, olyan mélyen, amit a közönséges fül nem hall. Ők azonban akár sok-sok mérföldre üzenhetnek vele.

– Barlangi Barna! – szólt izgatottan Almókus. – Jól látom, hogy ebben a csordában csak tehenek és borjak legelésznek?

– Buta vagy, mókus! – oktatta Bálint. – Nézd meg, majdnem mindegyiknek agyara van! És micsoda agyara! Agyara pedig csak a bikáknak van, olvastuk, emlékezhetnétek!

– Össze ne vesszettek, kis barátaim! – szólalt meg a legtekintélyesebb elefánttehén. – Örömmel hallom, hogy olvastatok rólunk. Mi is hallottunk felőletek, de erről majd később. Ti azonban rosszul figyeltetek a leírásra! Mi afrikai elefántok vagyunk, s nálunk mindenkinek nő agyara.

– Igen, igen – szégyellte el magát Bálint. – Az indiai elefánt-lányok agyartalanok. És az ormányotok vége is más, meg a fületek is nagyobb – jutott eszébe lassanként minden.

– Úgy van – mondta szelíden az öreg elefánt. – Ez a kis zászlósfarkú pajtás, mókus lehet, ahogy nézem, okosan vette észre, hogy a csordában csak tehenek és borjak vannak. Nálunk ez a rend, a bikák külön csapatban legelésznek, élnek a maguk életét, csak ritkán találkozunk.

– És akkor hogyan uralkodik az elefántkirály? – tamáskodott Andris.

– Azt majd tőle kell megkérdeznetek – kapcsolódott be a beszélgetésbe a varázsló. – De tudjátok meg, az az öreg tehén, akivel beszélgettek, majdnem akkora hatalommal bír, mint a király. Szerényen elhallgatta, hogy a csordát ő vezeti, mert ő a legtapasztaltabb, emberi szóval a legbölcsebb közöttük. Tisztelettel szóljatok vele!

– Tisztelt asszonyság! – hajolt meg hirtelen Bálint. – Te mit hallottál felőlünk?

– A mókusokról sokat, pedig ők nem éltek a környékünkön soha. Az üvegtörpékről kevesebbet, pedig a ti rokonaitok sokáig éltek közöttünk a szavannákon.

– Mesélj róluk! – kérte Andris.

– Sok nemzedékkel ezelőtt éltek közöttünk az üvegmanók. Ők nem voltak ilyen átlátszóak, mint ti. A legendák szerint inkább feketék voltak, azaz szürkék, mint a füstüveg. Csilingelő hangon beszéltek, drágakövek után túrták a földet, a hegyekbe jártak, titkos utakra. Nagy mókamesterek voltak, ez is okozta vesztüket.

– A vesztüket? – szontyolodott el a két törpe.

– Bizony, elűzték őket innen az állatok, az emberek, úgy értem, a nagyok. Megunták, hogy mindig zavart keltettek, bosszantották a többieket, határtalan szeleburdiságukban mindig összekeverték a dolgokat. Akarva, akaratlanul pokollá tették a szavanna életét.

– Hát ebben nem hasonlítanak ránk – pirult el Andris. – Lehet, hogy nem is voltak a rokonaink.

– Ennek nagyon örülök – mosolyodott el az elefánt. – Úgy tudom azonban, hogy ti nem hozzám jöttetek látogatóba, hanem az elefántkirályt kerseitek.

– Őt bizony – mondta Barlangi Barna –, s lassan indulnunk is kell hozzá.

– Szerencsétek van, a közelben legelészik. Egy fiatal bika most vált csordát, ő odakísér benneteket hozzá – folytatta a csapat vezetője. – Vár rátok, hajnalban üzentem neki.

– Köszönjük – hajolt meg a varázsló, majd valamennyien elbúcsúztak a csordától.

A fiatal bika finoman megfogta őket az ormányával, és gyöngéden, sorban a hátára emelte őket. Az öreg mágust éppolyan könnyen lendítette a magasba, mint a kisebbik üvegtörpét. Elindultak. Útközben sok szó esett a csorda életéről, majomkenyérfákról, füvekről, bővizű folyókról, észre sem vették, hogyan szalad az idő.

Máris ott álltak a hatalmas bika előtt: megérkeztek az elefántkirály udvarába. Nyoma sem volt palotának, fényes ékszereknek, hajlongó szolgáltnak, a gyanútlan szemlélő kisebb legelésző elefántcsapatnak vélhette volna a királyi udvartartást.

– Legyetek üdvözölve körünkben! – szólította meg őket a király. – Őseim találkoztak már üvegtörpékkel, talán mókussal is, örülök, hogy részese lehetek a legendák életre kelésének. Köszönöm, Barnabás barátom, hogy elhoztad hozzám vendégeidet!

A vendégek megilletődve vették észre, mekkora figyelem övezi szavaikat. Minden elefánt köréjük gyűlt, záporoztak a kérdéseik, s ők alig bírtak mindegyikre válaszolni. Szó esett az erdőről, a barlangról, de leginkább a távoli Óperenciás tenger, az Üveghegy, a törpék világa érdekelte az elefántokat. Elbűvölte őket a törékeny *kicsik* életrealitása, jól szórakoztak a kalandjaikon. Csak órák múlva kerülhetett sor a törpék kérdéseire.

– Egy dolog fúrja kiváltképp az oldalamat – vallotta be Bálint. – Hogyan uralkodhatsz, ha nincs hadsereged, nincs koronád, jogarod, titkosrendőrséged? Mióta itt vagyunk, egyetlen parancs sem hangzott el. Nem láttuk a kancellárt, az adószedőt, a bakót...

Az elefántok hatalmas nevetésben törtek ki, mint a mennydörgés, futott végig a kacaj a tájon.

– Túl sok benned az *ember*, üveg-kölyök – törölte meg könnyes szemét az elefántkirály, amikor végre elült a hahota. – Az én hatalmam azt szolgálja, hogy mindenki, érted, minden egyes elefánt királynak érezhesse magát. Szabadon bóklásszon, legelészhessen, összevethesse bölcs gondolatait mások okos eszméivel. Minek hát a parancs? Minden elefánt tudja, mi a dolga, csak megzavarná őket az utasítás. Ha baj van, az irányít, aki tudja az orvoslás módját.

– Akkor mitől vagy te *a* király? – értetlenkedett a kisebbik törpe.

– Nem tudom. Talán attól, hogy hozzám gyakrabban jönnek ide a többiek, megbeszélni a gondjaikat, bajaikat. Velem könnyebben megosztják az örömeiket... Kivételes helyzet ez! Nekem mutatják meg a legszebb alkonyi felhőket, én hallom először a legszebb elefántdalokat, én ismerem meg a legizgalmasabb álmokat...

– Én másként gondoltam az uralkodást – gondolkodott el Bálint.

– Mondom, túl sok benned az ember. Ahhoz, hogy megérts, *elefántabbá* kellene válnod. Ez nem lehetetlen! Maradjatok itt az udvaromban, legyetek az én üvegtörpéim, s egykettőre megtanultok mindent.

– Volna itt mit ennünk? – kérdezte Andris, akit az ragadott meg leginkább a beszélgetésből, hogy Elefántországban akárhogy is, de mindenki király.

– Hogyne volna! Együtt eszegetnétek velünk a majomkenyérfa finom kergét, a legkülönbözőbb gyümölcsöket, leveleket, s persze a megunhatatlan elefántfüvet.

– Meg a parajt! – kotyogott közbe Almókus, de lepisszegték.

Barlangi Barna Barnabás elgondolkodva nézett üvegtörpe barátaira. Látta rajtuk, nem hagyta érintetlenül őket az elefántkirály ajánlata. Reménykedett benne, hogy maradnak? Vagy sajnálta volna őket? Nem lehetett leolvasni semmit sem az arcáról.

– Köszönjük, elefántkirály, a nagylelkű ajánlatodat! – hajolt meg váratlan komolysággal Bálint az öreg bika előtt. – Köszönjük, de nem élhetünk vele. Sok bennünk az ember, ahogy mondtad, de még több az *üvegtörpe*, ha érted, mire gondolok. Örömetst maradnánk udvarodban, de a szívünk máshova köt.

– Királyi döntés! – bólogatott az elefántkirály. – Parancsoljatok a banánból!

– Ha velem jöttök – szólalt meg igen halkán Barlangi –, lassan szedelőzködnünk kell!

* * *

A varázsszőnyeg valósággal száguldott velük hazáig, mégis késő éjszaka lett, mire a barlanghoz értek. Útközben kevés szó esett, csak a legszükségesebbek.

A törpék (s a mókus is) alaposan megmosdottak, s máris bújtak be az ágyba.

– Tudod, mindig spenótot kellett volna ennünk – magyarázta volna Andris, de mondat közben elnyomta a buzgóság.

– Túl nagyok azok az elefántok – suttozta a párnájának Almókus.

– Az ember legfeljebb két helyen lehet otthon – motyogta félálomban Bálint.

Rövidesen egyenletes szuszogás hangja töltötte be a barlangot. A vén varázsló mosolyogva nézte a három világotazót. Megigazgatta a takarójukat, s ki tudja, talán meg is simogatta őket.

A mama látogatóba jön

Barlangi Barna Barnabás nem felejtette el ígéretét, igyekezett megszervezni a törpék szüleinek afrikai utazását.

Nagyon megörült, amikor hírt vette, hogy egyik különc barátja léghajóval körül kívánja repülni a Földet. Egy varázslónak gyerekjáték volt kimódolni, hogy az indulási és érkezési pont az Üveghegy legyen. Örömmel újságolta az üvegtörpéknek: léghajóval jöhetnek a szüleik.

– Mondd, Barlangi Barna! Mennyi idő alatt kerüli meg a Földet egy ilyen léghajó-féle? – firtatta Bálint.

– Kedvező szelek esetén, s erről majd gondoskodunk, nyolcvan, mondjuk hetvenöt nap alatt – válaszolta a varázsló.

– Akkor nem jönnek – görbült le Andris szája.

– Miért ne jönnének? Még senkinek sem adatott meg egy ilyen páratlan kirándulás – csodálkozott Barnabás.

– Apa azt fogja mondani, túl sok a munka a bányában, nem maradhat el hónapokra. Anya pedig nem hetven napra, de hetven percre sem bízna másokra a testvéreinket.

– Ők még törpe-mércével mérve is igen kicsik – magyarázta Andris. – Meg aztán lányok... Gondoskodásra szorulnak.

– Sajnálom, akkor elmarad a léghajózás – mondta Barlangi Barnabás, és elindult a barlang belseje felé.

– Pedig egy üvegtörpe-gyerekeknek nagy szüksége van a szüleire – kiáltotta Andris. – Nagy szükség-ge!

– Szóval úgy vélitek, szükséghelyzet van? – fordult meg a varázsló.

– Mi más? – tárta szét a karját Bálint.

– Meggondolom – bólintott az öreg mágus, és leült munkaasztala mellé.

A törpék elindultak az építkezés felé. Régen volt ilyen nehéz a szívük, az otthon emléke, az édes-bús teher rájuk telepedett.

* * *

Barlangi Barna Barnabás, mihelyt eltűntek az ösvényen, a barlang elé vitte varázsszőnyegét. Hosszú, varázsigékkel tűzdelt utasítást adott neki, s egy levelet is tűzött rá, törpéné asszony-ságnak. Amikor végzett, így szólt a szőnyeghez:

– Repülj, öreg szolgám, repülj, mint a gondolat! Holnap reggelre térj vissza a mihasznák szüleivel! Hadd szerezzek törpémnek egy kis meglepetést!

A szőnyeg felemelkedett, s néhány pillanat múlva már száguldott is az Óperenciás tenger, az Üveghegy felé. Barlangi Barna Barnabás nagyot sóhajtott, és letelepedett az asztalához. A varázslat közben nem figyelt rá, hogy a mókus még ott tesz-vesz a barlang mélyén, s így akaratlanul tanúja lett a szőnyeg útra bocsátásának.

Almókus kióvakodott a barlangból, s uzsgyi! Meg sem állt az épülő nagy, világos és otthonos törpe-házig. Mit törődött azzal, hogy oda lesz Barlangi meglepetése!

- Baj van! Baj van! – kiabálta már messziről.
- Baj bizony – hagyta rá Bálint. – Pontosan az ösvény közepén! Ekkora pocsolya! Valóságos gödör! Tegnap este még sima út, ma meg valóságos fürdőmedence. Valami vaddisznó dagonyázhatott benne.
- Varacskosdisznó! – pontosította Andris.
- Ki törődik most mindenféle varacskosdisznókkal – háborodott fel Almókus. – Sokkal nagyobb a baj!
- Ne titkold! – Bálint figyelmét még mindig a sárral telt medence kötötte le.
- Barlangi elküldte a szőnyegét! A szüleitekért!
- Jaj, de jó! – kiáltott fel Andris.
- Soha nagyobb baj ne érjen minket – vigyorodott el Bálint.
- Ej, de balga üvegtörpék! De oktondi jószágok! – dühöngött a bundás, zászlós farka csak úgy remegett belé. – Mit gondoltok, jókedvében tette? Meg akar szabadulni tőletek! Visszavitet benneteket!
- Mielőtt elékészülne a házunk?
- Mielőtt igazán megismernénk ezt a földet?
- Törődik is egy varázsló az ilyen kicsiségekkel – fondorkodott Almókus. – Rátok unt, ennyi az egész. Majd új pajtásokat választ. Koboldokat, vagy afféléket.
- Visszavisznek – riadt meg a két törpe –, s most kapunk majd a szökés miatt is! Szobafogság, sarkunk hátra kötése, talán még páholás is!
- Ne féljete! Barlangi nem is sejti, hogy tudtok a közelgő látogatásról. Hagyjátok meg ebben a hitében. Éjjel majd, amikor alszik, elbujdosunk – ismertette kis vörös barátjuk a tervét.
- Elbujdosunk – pityeredett el Andris. – Akkor nem is látjuk a mamát?
- Ez az ára, hogy el ne *hurcoljon* benneteket!
- Nem kis ár, de meg kell fizetnünk! – törődött bele Bálint. – Elbujdosunk, persze, csak néhány napra.

* * *

Felkelt a Nap. Barlangi odalépett a kicsik fekhelyéhez, s a legnagyobb csodálkozására csak a mókus szendergett az ágyban.

- Hová lettek a pajtásaid? – kérdezte izgatottan.
- Itt lehetnek a takaró alatt – nézett szét Almókus. – Meg nem szökhettek, mert akkor engem is magukkal vittek volna.

De nem voltak a takaró alatt. Nem voltak a barlangban, a tisztáson, sőt az épülő nagy, világos, otthonos törpe-háznál sem. Mintha a föld nyelte volna el őket!

- Mit mondok majd a szüleiknek? – töprengett Barlangi. – Pontosam ma kellett eltűnniük. Hiába, megint szükséghelyzet van...

Elővette varázstükrét, mormogott valamit fölötte, aztán megnyugodva elmosolyodott.

- Semmi baj! – nyugtatta meg a felháborodott mókust. – Jöhetnek törpéék.

Mintha a varázsszőnyeg is hallotta volna ezeket a szavakat, méltóságteljesen leereszkedett a tisztásra. De csak az üvegtörpe-asszonyság üldögélt a közepén, egy hatalmas kosárral.

– Hol vannak az én drágáim? – kérdezte gyanakodva, a kötelező (kurta) üdvözlések után.

– Nem messze, nem messze – nyugtatgatta a varázsló. – Máris megyünk hozzájuk!

– Biztosan lefogytak, betegek, talán már nem is élnek – pityeredett el a mama. – Már rég idefutottak volna hozzám, ha nem esett volna bajuk.

* * *

Bálint és Andris eközben egy hatalmas fa tetején üldögéltek, új barátaik, a selyemmajmok társaságában. Éjjel, amikor kilopóztak az erdőbe, eldöntötték, hogy a kis mókust nem viszik magukkal.

– Ha velünk van, mindig elszabadulnak a dolgok – magyarázta öccsének Bálint.

– Elég, ha kettőnket varázsolnak majd varangyos békává – közelítette meg a kérdést a másik oldalról Andris. – Mindenesetre kenjük be magunkat sárral, ne csillogjunk az éjszakában!

Alig tettek meg néhány lépést az erdőben, amikor valaki rájuk szólt:

– Hová, hová ilyen éjféltében, csilingelő jószágok?

– Éppen elbujdosunk! – válaszolták. – De te ki vagy?

– A betolakodóknak kellene bemutatkozniuk! – folytatta a hang. – Most léptetek be a selyemmajmok országába, és én vagyok az őr!

Kecses majmocska ugrott eléjük az ösvény közepére, a holdfényben sejtelmesen csillogott gyönyörű bundája.

– De nem vagyok szigorú őr – mosolygott. – Ha megmondjátok, kik vagytok, mit kerestek itt, nem kell tőlünk félnetek.

– Üvegtörpék vagyunk, Barlangi Barna Barnabás vendégei. És most elbujdosunk, keserves elhurcoltatásunk elől – mondta a nagyobbik törpe. – Engem Bálintnak hívnak.

– Engem meg Andrisnak – nyújtotta a kezét az öccse.

A kis majom vígan parolázott velük.

– Én meg Bence vagyok, szolgálatotokra! – csapta össze a bokáját az őr. – A legkitűnőbb rejtekhelyeket ismerem, s némi harapnivalót is adhatok nektek. Szeretitek a datolyát?

Nemsokára már majomháton utaztak, s egy hatalmas fa tetején találták magukat a törpék. Népes csapat vette körül őket, kíváncsian kérdezgették, mustrálgatták a sohasem látott üvegemberkéket. Mire felkelt a Nap, egészen összebarátkoztak.

– Napkelte van, térjete nyugovóra – szólt a majomcsapat vezére, s a selyemmajmok mind álomra hajtották a fejüket. Kényelmes, puha fészek várta vendégeiket a fa csúcsán, így a törpék is elszenderedtek.

* * *

Alig szundított el a két bujdosó, megjelent felettük a varázsszőnyeg. Barlangi kinyújtotta a karjait, s már is ott ficáncolt a baljában Bálint, a jobbában Andris. Odapenderítette őket az édesanyjuk elé.

– Nem mi vagyunk! – rikkantott első álmából felriadva Andris.

- Mi a fekete üvegtörpék vagyunk – jutott eszébe az elefántok meséje, s az arcukra kent sár Bálintnak.
- Az üldözött ártatlanságok! – tódította a kisebbik.
- Anyátokat akarjátok félrevezetni, nyavalyások! – legyintette nyakon a két szökevényt törpemama. – Gyerünk fürödni.

* * *

A csutakolás után az asztal közepére állították a két üvegtörpét. A mama gondosan megvizsgálta minden porcikájukat, aztán elégedetten szólt a varázslóhoz.

- Úgy látom, nőttek is, gömbölyödtek is, minden tagjuk ép. Tudnak ezek vigyázni magukra, ha akarnak! Örülök, hogy nem tettél kárt bennük, vén hókuszpókos. Bár az, hogy megszöktek tőled, ellenedre szól!
- Mi az elhurcolás elől szöktünk – kotyogott közbe Andris.
- Ki akart titeket elhurcolni? – nézett körül harciasan az anya. – Csak nem ez a veszedelmes mókus?
- Hát te, meg az apa! – világosította fel Bálint. – Tényleg, apa miért nem jött el?
- Miért, miért? Nem akartuk idegenekre bízni a hűgaitokat! És egy mama mégis jobban észreveszi a bajt!
- Azt hittük, haza akartok cipelni minket!
- Mielőtt elékészül a házunk!
- Mielőtt bejárnánk Afrikát!

Az üvegtörpék egymás szájából vették ki a szót. Már delelőre járt, amikorra minden kalandjukat elmesélték. A mama egyik ámulatból a másikba esett. Hol reszketett a félelemtől, hol ragyogott a büszkeségtől.

- Az én fiaim! Az én kis vitézeim! – hajtogatta, ölelte, csókolta a két gézengúz.

Barlangi ünnepi ebédet rendelt az asztalától. Sáfrányos kakasleves gőzölgött közepén, majd valódi, nyársakon sült rablólhús következett, végül tízféle palacsinta került terítékre (mazsolás-túrós, kapos-túrós, diós, lekváros, kakaós, kókuszos, fahéjas, csokoládés, vanília-krémes, mákos).

A főúri lakoma után a mama megcsóválta a fejét.

- Mégsem szabadna gyerekeket rád bízni, vén csont! Nem tudod, hogy nekik elsősorban zöldfélére van szükségük? Káposzta, répa, spenót... Az kell a fejlődő szervezetnek.
- Az! Spenót! – értett egyet bazsalyogva Almókus. Barlangi nem jutott szóhoz, a törpék pedig mélyen tányérjuk fölé hajoltak.
- Készülj, mama – terelte el a figyelmet a kényes kérdésről Bálint –, meg kell nézned az épülő házunkat! Mi előreszaladunk, van egy kis dolgunk, te pihenj egyet, aztán Almókus elkísér!

A mama valóban lepihent néhány percre, Barlangi a mókus segítségével rendet tett, a törpefiúk pedig ezalatt homokkal, sóderral szépen betemették az ösvény közepén csúfoskodó sárfürdőt. Bár ne tették volna!

* * *

A törpe-asszonyoság el volt ragadtatva a félkész nagy, világos, otthonos törpe-háztól. Sorra járta a pincét, a leendő kincseskamrákat, a földszinti lakószobákat, az alakuló tetőteret.

– Ezt mind ti építettétek? A tulajdon kezetekkel? – csodálkozott. – A sok kaland, rosszkodás, bujdosás és világjárás szüneteiben! Otthon még egy sámlit sem szögeltetek meg! Mégiscsak jó iskola a Barlangié!

– Iskola? Miféle iskola? Szó sincsen itt iskoláról – háborodott fel Andris. – Vendégségben vagyunk, nem tanodában!

Leültek a fal tövébe készített tuskókra. Most a mama mesélte el, mi újság az Üveghegy tövében, mi van a családdal, a rokonokkal, szomszédokkal. Szaladtak a percek.

– Ugye, nem hurcolsz haza bennünket? – kérdezte Bálint. – Ha elvégeztük minden dolgunkat, magunktól is hazamegyünk.

– Be kell rendeznünk a kincseskamrákat, s még nagy titkos terveink is vannak – mondta Andris, mert nem jutott más eszébe.

– Nem *hurcollak* sehova benneteket – simogatta meg fia buksiját a mama –, ha akartok, velem jöttök. Ha akartok, egyelőre maradtok.

– Egyelőre maradunk, de... – kezdte a választ Bálint, ám Almókus kétségbeesett kiáltása félbeszakította.

– Meneküljetek! Meneküljetek! Orrszarvú jön! És igen mérges!

Valóban, hatalmas termetű, félelmetes orrszarvú vágatott feléjük az ösvényen. Fújtatott, dohogott, mint egy gőzmozdony, apró szemei vérben forogtak, orrszarva harciasan meredt előre.

– Elloptátok a fürdőmedencémet! – ordította. – Kavicsot szórtatok a legfinomabb saramba! Vége az életeteknek!

Már-már elérte a nagy, világos és otthonos törpe-házat, már-már talpa alá gyűrte a reszkető törpéket, amikor Almókus újra felkiáltott.

– Én voltam! Én egyedül! Engem taposs meg – s meglebbentette zászlós farkát az orrszarvú szeme előtt.

Lefékezett a hatalmas állat, majd irányt változtatott, most már a mókus nyomában dübörgött. Almókus egy ideig az ösvényen szaladt, aztán cikk-cakkban a fák között, s amikor már biztonságos messzeségbe csalogatta a dühöngő szörnyeteget, fellendült az ágak közé. A lombok rejtekéből biztatta üldözőjét:

– Ide gyere utánam! Itt fogj meg, ha tudsz!

– Kidöntöm alólad a fát! – szuszogta az orrszarvú, és derekasan neki is látott. De vastag törzsű, erős gyökerű fát választott a mókus, hiába fújtatott, döngetett a bős vastagbőrű, nem járt sikerrel.

Törpe-mama fiaival együtt visszasétált a barlanghoz, útközben találkoztak a varázslóval, elmondták neki kalandjukat.

– Ennek a buta izomkolosszusnak is éppen most kellett erre járnia – bosszankodott Barlangi, és a mamához fordult. – Hidd el, *egyébként* békés jószág, ártalmatlanabb az őzikénél, csak a sárdagasztójára kényes. De készíték neki egy jobbat, attól megnyugszik. Még a barátunk is lehet, ha kellőképpen *kidagonyázza* magát.

A szót tett követte, a fadöntéssel bajmólódó állat háta mögött takaros medence mélyült, feltelt finom, meleg sárral.

– Ejnye! – torpant meg az orrszarvú. – Nem is lopták el a fürdőmet? Hát itt van! Én meg rohangálok feleslegesen, mint valami kapatos nyúlfi?

Kéjesen elmerült a langyos sárban, s máris elfeledte a törpéket, a mókust, az erdőt... Almókus megkönnyebbülve ugrált vissza ágról ágra barátaihoz.

– Almókus! – fordult felé ünnepélyesen a varázsló. – Hőstettet hajtottál végre! Megmentetted az üvegtörpe-családot a biztos pusztulástól. Büszke vagyok rád!

– Semmi, semmi – jött zavarba a Mókus.

– Semmi? – kiáltott fel törpemama. – Megmentetted a kicsinyeim életét. Nincs az a jutalom, amit meg ne érdemelnél!

– Így van! Hőstettedért valóban jár valami – gondolkodott el Barlangi Barna Barnabás. – E pillanatban valamennyien elfelejtjük az eddigi, hm, hm, huncutságaidat. S újra büszkén viselheted a Mókus nevet!

– Én pedig neked adom az egész kosár hamubasült pogácsát, amit a kisfiaiimnak szántam! – jutott eszébe a mamának egyetlen csomagja.

– Spenótos lepény nem tudsz neki adni? – kotnyeleskedett közbe Andris.

– Ne légy ünneprontó! – szólt rá a bátyja. – Azt majd a hétköznapokon süt neki Barlangi Barna.

– Akár minden hétköznap – bólogatott a mágus.

Jól esett az ijedtségre a hazai hamubasült pogácsa, mert, gondolhatjátok, nem Mókus falta fel az egészet. Friss forrásvíz is került mellé, édes gyümölcs is.

Közeledett a búcsú pillanata. A mama ezer gyermeknevelési tanáccsal árasztotta el a varázslót, majd hosszan megölelte fiait. Jutott a jó szóból Mókusnak is. A varázsszőnyeg már türelmetlenül lebegtette rojtjait, hiszen csak nem akart vége szakadni a búcsúzkodásnak.

– Mennem kell! – szakadt el gyermekeitől végül a mama. – Ha késnék, annak a két törpelánynak, otthon, ki kenné meg a reggeli kalácsot? Jaj, hogyan boldogul velük az apjuk! Isten veletek!

Kényelmesen elhelyezkedett a szőnyeg közepén, s még néhány tanácsot kiáltott az integetőknek. A szél zúgásától csak a varázslónak szóló intést értették pontosan:

– Ne spórolj, vén csont, a spenóttal!

Varázsló-viszályok

A törpék nem tudták, de Barlangi Barna Barnabás, a barlangbéli bölcs egyre több vitába keveredett miattuk a többi varázslóval.

Bizonyos mágusok egyszerűen nem hitték el, hogy léteznek üvegtörpék. Mivel ők nem látták a vitatott teremtményeket, azt állították, senki más sem láthatja őket.

– Még hogy a szívünkkel nézzünk! – göcögtek, ha összegyültek. – A szívünkkel! Minden rendes ember, azaz varázsló a szemével lát.

– Nagyobb a baj, mint gondolnátok – szólalt fel az egyik varázslógyűlésen Héttornyai Hildegárd, a napnyugati varázslók legvénebbike. – Nem egyszerűen lódít, tódít, kanyarint, füllent, hazudik ez a Barlangi Barna.

– Úgy véled – kérdezte Kobakos Kálmán, a keleti ifjonc –, nem csak csúsztat, hantál, firel, kábít, hamukál?

– Úgy vélem, csak szebben mondom – morrant rá az agg. – Nemcsak ferdít, gurít, vakít, rászed, hanem csal is. Csal, akár egy bűvész.

– Csal? Csal! Barlangi csaló?! – hüledeztek a varázslók. Nem volt nagyobb szégyen a rendben, mint mikor csalónak bizonyult valaki.

– Tisztelettel kérem, gyertek el a barlangjához – javasolta egy fiatal mágus, aki nemrég lépett a rendbe. – Én többször jártam arra, és igenis láttam, még egyszer mondom, láttam az üvegtörpéket.

– Én pedig az Üveghegy mögött *hallottam* őket – csatlakozott hozzá egy fehérszakállú arábiai bölcs. – Csilingelő hangon üvegbányákról meséltek.

– Kölykök vagytok még, azért ültök fel a cseleknek. – legyintett elnézően Héttornyai. – Barlangi Barna nem egyszerű csaló. Sokkal okosabb annál!

– Úgy hallottam, maga teremtette tengeri homokból az üveglegénykéket – pletykálta Bazalt Benő, a kifordított köpenyű professzor.

– A kémeim is így jelentették – erősítette meg a legvénebb varázsló. – Meg a hatalmas Jégváry Jeges Jenő is ezt állította.

– Jégváry Jeges Jenő – súgtak-búgtak a mágusok. – A legfélelmetesebb! A leggonoszabb! Jaj, jaj, Barlangi Barna, mibe keveredtél!

– Azért teremtette tilos varázslattal az üvegtörpéket, hogy a róluk szóló könyvével elkápráztasson bennünket! Már az utolsó fejezetnél tart! – folytatta Héttornyai. – Szomorú kötelességünk, hogy megbüntessük érte. Mert szigorú büntetést érdemel, ez nem kétséges. Vérzik a szívem, mert a legkedvesebb tanítványom volt valaha. De rendnek kell lennie!

– Küldjük el Jégváry Jeges Jenőt, hozza elénk Barlangi Barna Barnabást! – javasolta Bazalt Benő.

– Inkább én mennék – szolt az előbbi ifjú mágus, Bakbérczi Bertalan. – Meghívom a barlangbéli bölcsöt, s elhozom az üvegtörpéit is.

– Korábban kell ahhoz kelned, öcskös – fortyant fel az egyik öreg bölcs. – Majd éppen egy ilyen taknyos szavára mozdul meg Barnabás! Rangos, tekintélyes, tapasztalt varázsló járhat csak sikerrel! Bizony, menjen Jégváry!

Ebben maradtak.

* * *

Jégváry Jeges Jenő régi, meghitt ellensége volt Barlangi Barna Barnabásnak.

– Megint le akartad főzni a társaságot? – kérdezte rögtön a vén bölcset, amikor a barlang elé toppant. – Nem tudsz nyugodni a babérjaidon?! De most nem úszod meg szárazon! Az egész tanács a fejedet követeli.

– Miről beszélsz, Jenci? – hüledezett Barlangi. – Miféle fondorlat vezet? Milyen ármányt szőttél megint körém?

– Szó sincs cselvetésről! – mosolygott Jeges Jenő. – Mindig a barátod voltam, ha te ezt ritkán is méltányoltad. Követségbe jöttem, igaz, magammal viszlek, ha kell erővel, a tanácsba, de mint régi társad, figyelmeztetni is akarlak. Nagy bajban vagy!

– Magaddal vinnél? Bajban? Beszélj már érthetőbben! – sürgette Barna Barnabás.

– Te akartad! A bölcsek bírósága elé idéz a tanács! Nyakadon a bárd, komám. A bölcsek bírósága előtt hiába minden bűbáj, a nálad nagyobbak is megtörtek ott. A híres Merlin! A nagyságos Holofernész!

– Micsoda cselvetés ez? Mi lenne a bűnöm? – háborgott a barlangbéli bölcs.

– Tilos varázslat! – vigyorgott Jégváry Jenő. – Értelmes lényt teremtettél értelmetlen anyagból!

– Soha nem tettem ilyet – csóválta meg a fejét Barlangi.

– Ezt a tanácsnak magyarázd! És az üvegtörpék?

– Őket aztán nem én teremtettem... – kezdte volna el a történetet Barnabás, de Jégváry leintette.

– Elég! Azonnal jönnöd kell, a legszigorúbb parancs kötelez erre. Addig legfeljebb az enyhítő körülményeken gondolkodhatsz. Ha egyáltalán lehetnek olyanok. Kötve hiszem!

– Bármikor bátran nézek a bírák szemébe! – legyintett a barlangbéli bölcs. – Már is szólítom a törpéket, s mehetünk!

– Állj, állj! A törpék, mivel nincsenek, azaz *nem igazából* vannak, maradnak. Te jössz egyedül – szögezte le a gonosz varázsló.

– Nincsenek! Nem igazából vannak! – jött zavarba Barlangi Barna Barnabás. – Legalább addig várj, míg a Mókusra bízom őket, aztán mehetünk!

Mókus természetesen boldogan vállalta az üvegtörpék felügyeletét.

– A jó szívem fog sírba vinni – sóhajtott a Jeges Jenő. – Akik nincsenek, azokra miért kéne vigyázni? Belebolondultál a kényszerképzeteidbe?

– Majd meglátjuk, ki a bolond – válaszolta az öreg varázsló, de igencsak sajgott a szíve.

* * *

A bölcsek bírósága gyorsan határozott. Könnyen hoztak ítéletet, egyiküknek sem volt szíve az üvegtörpék látására, így tiszta lelkiismerettel engedtek utat a vádnak.

Bazalt Benő professzor – ezúttal talárban – kimondta az ítéletet:

– A bölcsek bírósága Barlangi Barna Barnabást tilos varázslat alkalmazása miatt megfosztja a bölcs cím használatának jogától, varázspálca-megvonással sújtja, és hétszáz esztendőre bebörtönzi a kettős kerítés mögé.

– Kevés! Kevés! Megvesztegette a bírákat! – süvöltötte Jégváry Jeges Jenő, bár valójában majd elolvadt a végzés hallatán.

- Nem igazság! Fellebbezünk! – kiáltotta Bakbérczi Bertalan, aki a védő szerepét vállalta.
  - Kihez, édes fiam, kihez? – mosolygott elnézően Héttornyai Hildegárd, s már röppent is hozzá Barlangi pálcája.
- Az öreg varázslót elvezették. Bevitték egy ablaktalan, nyers kőből épített toronyba, s a sötét toronyszoba közepébe állították. Előlépett Kobakos Kázmér, elmotyogta a varázsigét, s kimondta a súlyos parancsot:
- Hétszáz évre kössön meg ez a varázslat, ne mozdulj, ne szólj, ne gondolkozz, állj, mint a gránittorony, állj, mint villámsújtotta szirt.
  - És ezt a varázslatot ne törhesse meg senki, még a leghatalmasabb mágus se – egészítette ki gúnyosan nevetve az átkot Jégváry Jeges Jenő –, legfeljebb egy olyan nem létező üvegtörpe.
  - Továbbá – vette át a szót Bazalt Benő –, hogy még azok a nem létező üvegtörpék se kerülhessenek a közeledbe, az első varázskerítés köré teremtünk egy másodikat, valódi kövekből. Falazzátok be a torony kapuját!

* * *

- Nagy volt a sírás-rívás Barlangi Barna Barnabás barlangjában, amikor Bakbérczi Bertalan meghozta a rossz hírt.
- Hogy lehetnek ilyen vakok a varázslók?! – hüppögte Bálint.
  - Ilyen bolondok a bölcsek?! – sírta Andris.
  - Gonoszok a garabonciások?! – zokogta Mókus.
  - Nem gonoszok, nem bolondok, nem vakok! – tiltakozott Bertalan. – Csak esendők, mint vagyunk mindannyian. Néhány gonosz kelepcecéjébe estek, s titokban talán már meg is bánták az ítéletüket.
  - De nem vonhatják vissza!
  - Nem, ők nem vonhatják vissza. De a *főgonosz* elbizakodottságában elkövetett egy óriási hibát. A belső kört, a varázsbörtönt egy üvegtörpe feltörheti!
  - De nekünk nem szabad varázsolnunk! Átok alatt állunk! – panaszolta Bálint,
  - Ha varázspálcához érünk, abban a minutában varangyos békává változunk! – erősítette meg az öccse.
  - Bizony, Barlangi Barna Barnabás, a barlangbéli bölcs botor módon így rendelkezett! – magyarázta Mókus.
  - Hogyan szólt az az átok?
  - Ha jól emlékszem, így: „amíg a vendégeim vagytok, akár csak hozzáértetek egy varázspálcámhoz, örök időkre varangyos békává változtok”. Érted, Bertalan? Örök időkre! – idézte fel Barlangi szavait Bálint.
  - És egy varangyos béka nem tud elbánni a varázslatokkal! – szipogott András.
  - Nem beszélve arról, hogy akkor már nem üvegtörpe! – okoskodott Mókus.
  - Ha jól emlékszel a szavakra, nem is olyan nagy a baj! – derült fel a fiatal varázsló képe.
  - Jól emlékszik – bizonykodott Mókus. – Én nagyon jól figyeltem. Tehát: örök időkre...
  - Rossz helyre teszitek a hangsúlyt! – mosolygott Bakbérczi Bertalan. – „Amíg a vendégeim vagytok” – ezt mondta, nem? E perctől pedig már nem az ő vendégei vagytok, hanem az

enyémek! Nyugodtan varázsolhattok! „Varázspálcámhoz nyúltok” – mondta. Nem az övét, az enyémet használjátok! Bár az övé erősebb.

– Ez nem csak játék a szavakkal? – kételkedett Bálint. – Én azt hiszem, nem ezen volt a hangsúly.

– Ilyen fiatal, s máris milyen bakafántos – nevetett a varázsló. – Majd kiderül a toronynál, kinek volt igaza. Most azon gondolkodjatok, hogyan juttok be a toronyba. Mert az én varázserőm ott nem működik!

– Mégis először Barnabás varázspálcáját kellene visszaszerezni! – kapcsolódott be a tervezgetésbe Andris.

– Az a legegyszerűbb! Láttam, a szórakozott öreg Héttornyai egyszerűen bedugta az esernyő-tartójába. Lakik nekem egy madár-barátom errefelé, bizonyos darázsölyv, ő egy pillanat alatt kikapja az erős, karmos lábával!

– Hajaj! – nézett össze a három hajdani nagy vadász. – Hajaj!

– Mi a baj megint? – csodálkozott Bertalan.

– Egyszer mi, egy félreértés folytán, csapdába ejtettük a barátodat – ismerte be Bálint.

– Tudom, mesélte! – nevetett újra a fiatal mágus. – Régen megbocsátott! Különben is, úgy tudom, meg akartátok menteni...

– A jövőnek! – mosolyodott el Andris. – De én már azt is tudom, hogyan jutunk be a toronyba!

– Hogyan? Árudd el! Mondd már! – kiabálták egyszerre a többiek.

Andris magához intette őket, s igen halkán, titokzatosan csak ennyit súgott a fülükbe:

– Elefántkirály!

– Elefántkirály! – csapott a homlokára Bertalan. – Mától Bercinek szólíthatok! Hogy éppen ő nem jutott eszembe! Máris üzenek neki!

Hogyan, hogyan nem – végtelenül mély dübörgés támadt: elefánt-nyelven szólt az üzenet. A törpék már értették:

– Felség, gyere gyorsan a kaputlan kőtoronyhoz, bajban a barátod!

Értették a rövidesen megérkező választ is:

– Indulunk, indulunk, hajnalra ott vagyunk!

– Bizony, hajnalra nekünk is ott kell lennünk – füttyentett az ifjú mágus a varázsszőnyegnek. A vén jószágot ugyan udvariasabb hanghoz szoktatta Barnabás, mégis szót fogadott, talán érezte, hogy bajban a gazda!

Száguldottak a szavanna felett, látták az oroszlánok, a zebrák földjét, a nőtény elefántok csapatát, de eszükbe se jutott most meglátogatni őket. A darázsölyv előreröpült, s mire ők megpillantották a bőszen menetelő elefántbikák hadát, vissza is tért, csőrében ott villogott Barlangi Barna Barnabás legkedvesebb varázspálcája.

– Ezt most neked kell őrizned! – nyújtotta át a bűvös szerszámot Bálintnak. – Csak jóra használd!

Bálint megilletődötten vette át a pálcát, s felidézte magában mindazt, amit a varázslatok visszavonásáról olvasott az elől felejtett könyvben.

– Tudod, mit kell tenned? – kérdezte Bertalan.

– Tudom – bólított a nagyobbik törpe.

– Akkor tanuld meg ezt a varázsigét! – sűgött néhány szót a fülébe új barátja. Bálint sokáig mondogatta magában a félelmetes erejű szavakat.

* * *

Egyszerre érkeztek a kaputlan kőtoronyhoz, lent az elefántok, fent a varázsszőnyeg. Az elefántkirály dobantott egyet, a legerősebb fiatal bikák nekifeszültek a befalazott kapunak. Recsegés, ropogás, égszakadás, földindulás – nem telt belé fertály óra, romokban hevert a hétszáz évre épült fal!

Nem estek felesleges szavak, a bikák félreálltak, hadd tegyék most a többiek a dolgukat. Bálint már loholt is fel a lépcsőn, a fiatal varázsló egyik vállán Andrissal, másik vállán Mókussal, rohant utána.

Megálltak a súlyos varázslattal lekötözött Barlangi Barna Barnabás előtt. Bálint a varázspálcával rámutatott, s kimondta az első varázsigét. Majd jobbról balra három varázskört rajzolt, s újabb szavakat mormolt. Ezután harsányan kikiáltotta a parancsot:

– Barlangi Barna Barnabás, barlangbéli bölcs, ébredj! Vedd vissza méltó rangodat!

Az öreg varázsló megmoccan,

– Brekeke – sírt fel kétségbeesetten Andris.

– Mit kuruttyolsz, öcsikém? – mosolyodott el felszabadultan Bálint. – Nem változtunk békává! Berci mágusnak igaza volt!

– Sikerült a varázslat, megtört a gonosz átok! – ujjongtak a többiek.

Az öreg varázsló kinyújtózta tagjait.

– De hamar elröppent a hétszáz esztendő! Hát ti még éltek?! – álmélkodott, ahogy megpillantotta kis barátait.

– Hétszáz év? Hétszáz perc, no, mondjuk kétszer hétszáz perc telt el csupán – nevetett a fiatal varázsló. – Hála az elefántoknak, meg ennek a vitéz üveglegénykének, kiszabadítottunk!

– És még varangyos békává sem változtunk! – dicsekedett Andris.

* * *

Nagy volt az öröm! Az elefántok és a törpék nagy kerti ünnepet rögtönöztek, most bezzeg nem volt híján senki a szónak, senki a dalnak!

Barlangi mindenkinek köszönetet mondott, egészen meghatódott, amikor látta, mennyi barátja van! A nagy ünneplés zajában csak Bálint vette észre, hogy a varázslótanács tagjai komor arccal felsorakoztak a megroppant torony tövében. Lassan rájuk mutatott a varázspálcával.

– Vigyázz, ez tilos varázslat – kapott felé felocsúdvá Barlangi, de elkésett.

– Lássatok! – mondta ki a parancsot az elszánt törpe.

Valamennyi varázsló nem győzte a szemét dörgölni – pedig tudhatták volna, hogy a szívükkel látnak. Valamennyien látták már a hössé lett apró üvegjóságokat, s elvörösödtek a szégyentől.

– Minden jó, ha jó a vége! – kiáltott feléjük Barlangi Barna Barnabás. – Gyertek, ünnepeljete velünk.

– Szívesen, barátom, legkedvesebb tanítványom! Hogy tévedhettem ekkorát! – mondta szemét lesütve Héttornyai Hildegárd. – Alkalmatlan vagyok már a vezetésre, hiába, na, megvénültem. Utódot kell választanom.

– Én mindjárt tudtam, hogy Barlangi ártatlan – fordította vissza köpenyét Bazalt Benő professzor. – Az én legendás éleslátásommal...

Senki sem figyelt rá.

– Barlangi Barna Barnabás legyen az utódom a tanács élén! – javasolta a vén mágus. – Egyetértetek?

A varázslók szavaztak, természetesen volt egy ellenszavazat: Jégváry Jeges Jenőé. Ő csak megveregette Barnabás vállát:

– Mi lenne veled, öreg barátom, ha egy meghitt ellenséged se maradna!

* * *

A hosszú ünnepség után sokáig aludtak a törpék. Amikor felkeltek, Barlangi Barna Barnabás *tizenegyféle* palacsintával vendégelte meg őket. Volt mazsolás-túrós, kapros-túrós, diós, lekváros, kókuszos, kakaós, fahéjas, csokoládés, vaníliakrémés, mákos és – csodák csodájára – *parajos*.

– Anyátok tanácsa szerint a spenóttal sem spóroltam – dünnyögte a varázsló.

A lakoma után (egyetlen palacsinta sem maradt, utoljára persze a parajosak fogták el) Barlangi kézen fogta a törpéket, és igen komoly hangon így szólt hozzájuk:

– Tudjátok-e, hogy a mágusok szívének megfordítása tilos varázslat volt? Ezért komoly büntetés jár, s azt sem a Berci barátotok, sem én nem tudjuk elengedni.

– Varangyos békák leszünk, megmondtam! – rémüldözött András.

– Nem, nem. Az lesz a büntetésetek, a szabály szerint, hogy bárhová vetődjete a világban, s múltjék el akárhány esztendő, mindig visszavágytok majd ide, a varázslók közé, kalandjaitok földjére. Sohasem lesztek *igazi* felnőttek.

– Ez súlyos büntetés? – kérdezte Bálint.

– Igen, azt hiszem, az – mosolyodott el a varázsló.

Házavatás, kettős névadóval

Felépült a nagy, világos, otthonos törpeház!

Bálint és Andris, Mókus segítségével, már csak az utolsó simításokat végezte, rendezgetett, takarított.

Barlangi Barna Barnabás, a barlangbéli bölcs csak nagyritkán jött át, egy-egy új bútordarabot, könyvet szorongatva a hóna alatt. Mióta a varázslótanács feje lett, alig pihenhetett meg barlangjában, folyton úton volt, szerte a világban intézte a mágusok rendjének ügyeit.

– Búcsúzni jöttem! – kopogtatott be most is a vadonatúj ajtón. – Hetekre Indiába szólít a munkám. De megígérem nektek, ha hazatérek, hatalmas házavatót tartunk! Még a datolyapálmák is tánra perdülnek!

– Menj nyugodtan, Barlangi Barna! Én majd vigyázok az üvegtörpékre, tudod, ahogy szoktam! – ígérte Mókus.

– Nem kell ránk vigyázni! – csilingelte Andris. – De most örülünk, hogy elmész. Nyugodtan felkészülhetünk a meglepetésekre!

– Ettől tartottam – nevetett a varázsló. – Sietek!

* * *

– Milyen nagy lett a házunk! – morfondírozott Bálint. – Szépen berendeztük, a kincseskamrákat is feltöltöttük, mégis olyan kongónak, üresnek tűnik minden.

– Gondolj arra – vetette ellene Andris –, milyen szűkös volt már a barlang!

– Szűkös bizony! – pattant közójük Mókus. – És a szegény Barlangi Barnának továbbra is abban a szűkösségben kell meghúzódnia! Még kincseskamrája sincs!

– Nem kell tovább ott kucorognia! – határozott Bálint. – Eddig mi voltunk az ő vendégei, mátol ő lesz a mi vendégünk! Nekiajándékozzuk a legnagyobb földszinti szobát, az alagsorban pedig, a kincseskamrák mellett berendezzük a laboratóriumát!

– Nagyszerű – mosolygott megkönnyebbülve Mókus. – Amíg Indiában jár, át is költöztethetjük!

– Ez lesz ám az igazi meglepetés – örvendezett a kisebbik üvegtörpe. – De mi lesz eztán a barlanggal?

– Azon ráérünk még gondolkodni – intette le a bátyja.

Mégis a barlang további sorsa alakult ki legelőbb. Ahogy kézikocsijukkal elindultak Barlangi első holmijaiért, a régi orrszarvú-dagonya helyén négy medve jött velük szembe.

– Kik vagytok, mit kerestek erre? – kérdezte Mókus, miután illendően köszöntötték egymást.

– Bronzos Brúnó, szolgálatodra – dörmögte a legnagyobb mackó.

– Bronzos Borbála, a felesége – hajolt meg a másik felnőtt medve.

– Marci – mondta az egyik bocs.

– Kata – mutatkozott be a másik.

– Szökött cirkuszi barnamedvék vagyunk, amolyan művészfélék, menedéket keresünk! – magyarázta a családfő. – Új idomítót kaptunk, komiszul bánt a bocsokkal, el kellett hagynunk.

– Miután jól helyben hagytuk – vigyorgott Marci.

– A legjobb helyen jártok! – derült fel az üvegtörpék arca. – Éppen mi segíthetünk rajtatok! Itt a közelben van egy barlangunk, azt *bérbe* adhatjuk! Ha segítetek kirámolni, már ma benne aludhattok.

Hamar megegyeztek, a medvék segítségével estére Barlangi minden holmija átkerült a nagy, világos, otthonos törpe-házba, s valóban, a medvecsalád már a barlangban térhetett nyugovóra.

– Nem volt szép, hogy bérleti díjat kértünk tőlük – gondolkodott el Bálint, amikor leszállt az est. – Barlangi sem kért tőlünk lakbért!

– Semmi nekik azt a kis mézet, málnát megszerezni – vélte Andris.

– Az üzlet az üzlet! – vágta el a vitát Mókus. – Az a fontos, hogy Barlangi örülni fog!

Az áthurcolkodásra elég volt egy nap, de mire a barlangbéli bölcs *rendje szerint* elhelyeztek mindent, eltelt vagy két hét. A három barát izgatottan várta a varázslót, igen büszkék voltak a meglepetésükre!

* * *

Egy szép napon meg is érkezett Barlangi Barna Barnabás. Barlangjához ballagott, hát mit hall? Dörmögést, brummogást, morgást – merőben szokatlan zajokat.

– Eltévedtem volna? – hökkent meg a mágus. – Pedig ez olyan, mint az én barlangom. Ott a forrás, a patak, az erdő...

– Mit keresel erre? – dörrent rá a hirtelen előkerült Bronzos Brúnó.

– Vissza akar vinni a cirkuszba! – találgatta Kata.

– Kidobjam? – kérdezte mellét kidüllesztve a másik boc.

– Ez az én barlangom! – fortyant fel a mágus. – Ti meg csak egyszerűen elfoglaltatok. Mi lett a barátaimmal?

– Már hogy lenne a te barlangod – nyelvelt Borbála asszony. – *Szabályosan* bérbevevünk két olyan átlátszó emberkétől, meg egy zászlósfarkú bundástól. Mi segítettünk elköltözniük!

– Elég, mindent értek! – mondta a mágus. – Elbeszélgetek én mindjárt azzal a két átlátszóval!

– Ugye, hogy megijedt tőlem, apa? – nézett a dérrrel-dúrral távozó varázsló után Marci mackó.

– Ki se kellett dobnom.

* * *

– De jó, hogy megjöttél! – köszöntötték a cimborák Barlangit a nagy, világos és otthonos törpe-ház bejáratánál. Nem vették észre, hogy milyen feldúlt öreg barátjuk.

– Máris kezdhethük a házavatót! – rikkantotta Andris.

– Adok én nektek házavatót, de olyat! – vont a össze a szemöldökét Barlangi Barna. – Mit tettetek a barlangommal? Miféle medvéket kvártélyoztatok belé? Hová lettek a könyveim, a varázsszereim? Rögtön varangyos békává változtatlak benneteket!

– Ez a hála! – méltatlankodott Andris. – Varangyos békává... Ez a köszönet! Majd jól átváltoztat...

– Meglepetés! – mondta titokzatos hangon Bálint.

– Meglepnetek már a barlangom előtt sikerült! – dörgött tovább a varázsló, mikor Mókus nyomán belépett a házba. Leesett az álla. Ragyogó rendben sorakoztak a könnyei, varázsszerei, ott állt a munkaasztala, írópultja, úgy, ahogy szerette, puha ágya megvetve, kis zöld páncélszekrénye fényesre suvickolva.

– Ezentúl te laksz nálunk! – ragyogott Bálint szeme. – A nagy, világos, otthonos törpe-ház a tiéd is!

– Hm, hm! El kell ismernem, gyönyörű! – enyhült meg a varázsló. – Látom, jót akartatok, csak megint elhamarkodtátok a dolgot. Vissza kell hordanotok mindent. Az én sorsom, hogy itt *abban* a barlangban éljek. Más ég alatt meg más barlangokban. Máris költözöm vissza!

– De mi lesz a medvékkel? Előre kifizették a lakbért – simogatta meg a pocakját Andris.

– Majd ők költöznek be hozzánk! – döntötte el Mókus. – A kincseskamrák mellett lett volna a laboratórium, az éppen megfelel medvebarlangnak! Folyóvíz, villanyvilágítás – igazán kényelmes.

* * *

Belekerült néhány órába, s némi mézbe, süteménybe, míg a medvéket meggyőzték az újbóli költözés szükségességéről. De Barlangi nagy varázsló volt, sikerült megegyezniük.

– Ez a művészsors – sóhajtott cipekedés közben Bronzos Brúnó. – Egyik nap itt, másik nap ott!

– Bár ez a Barlangi Barna lett volna a *szelídítőnk*! – sóhajtott Marci. – Sose váltam volna meg a porondtól!

– Visszatérünk még, ne félj! Eljön a mi időnk! Harsog a zenekar, ujjong a publikum! – álmodozott Kata.

– Ne feledjétek, most éppen üldözöttek vagyunk! Az kéne, publikum! – fakadt ki Borbála asszony.

– Művészsors! – sóhajtott újra Brúnó, s megtörölte homlokát.

* * *

Teltek-múltak a napok, közeledett a házavató kitűzött napja. Meghívókat küldtek a környék minden lakójának, madaraknak, állatoknak, embereknek. Gondoltak a selyemmajmokra, sőt az elefántokra, még az orrszarvúra is (nekik az udvarban terítenek). A törpék. Mókus barátjakkal együtt lázasan készülődtek, még a vén mágusra is átragadt a lelkesedésük.

Csak a medvék járkáltak fel-alá lógó orral, csak őket nem vidította fel az ünnepi készülődés. Félretolták a legfinomabb csemegéket, félrehúzódtak a játékok elöl.

– Nekünk *hivatusunk* van – panaszkolta egy meghitt pillanatban Barlanginak Brúnó. – Mi nem élhetünk a porond nélkül. Lehet bármily nagy, világos és otthonos ez a törpe-ház, a mi hazánk határát a közönség tapsa jelzi.

– Mit szólnátok hozzá, ha saját cirkusztok lenne? – kérdezte elgondolkodva a varázsló.

– Szegény medvék vagyunk mi, kérlek, ne tréfálg – válaszolta a bánatos mackó.

– Nézz csak ki az ablakon – bízta Barlangi.

Brúnó kitekintett az udvarra, s elállt a lélegzete. Magához intette családját, s mutatta nekik: nézzétek ti is!

Hatalmas kék-fehér csíkos sátor állt az udvaron, színes villanyfüzérék futottak végig kupolájának szegélyén, szívpezdítő muzsika szűrődött át a ponyván. Bejárata felett arany betűs felirat hirdette, hogy a Bronzos-cirkusz megérkezett!

– Gyönyörű – ámultak el a medvék.

– Csodálatos – futottak össze a látványra a többiek is.

– És a miénk? – Borbála nem hitt a szemének.

– Az első előadást a házavatón tartjuk! – találta fel magát Bronzos Brúnó. – Aztán világkörűli turnéra indulunk!

– Mi is megyünk veletek – harsant fel a két üvegtörpe hangja. – Mi leszünk a bohócok!

– Jöhetnétek, persze, csak hát egy kis baj van – jött zavarba az újdonsült cirkuszigazgató.

– Kitűnő mókákat tudunk! – bizonygatta Bálint.

– Csak, hogy is mondjam, magasságbéli hiányosságokkal, és láthatósági gondokkal küszködtek!

– Azaz nem lát benneteket a közönség! – fordította le apja válaszát Kata.

– Majd Barlangi segít! – kiáltott fel Andris. – Ugye, segítesz, barlangbéli bölcs?!

– Hogy elveszítsétek önmagatokat? Hogy egyszerre felnőjete? Hogy mindenki által látható testet kapjatok! Az lenne ám a tilos varázslat! Engem változtatnának varangyos békává! Egy gólyatábor közepén! – tiltakozott a varázsló.

– Megvan nekünk a saját cirkuszunk! – csatlakozott hozzá Mókus, megriadván attól, hogy elveszíti barátait. – Mindennap egy új produkció!

A törpék duzzogtak egy ideig, de a készülődés láza hamarosan újra elragadta őket. Megérkeztek az első vendégek, étkezésről, szállásról kellett gondoskodniuk. Lassan megtelt a nagy, világos és otthonos törpe-ház, megtelt a mágus barlangja is, s a cirkuszsátor sem kongott az ürességtől.

– Barátaim! – szólt a lakoma előtt Barlangi a vendégekhez. – Sokféle szokás, hogy az ilyen szép, nagy házaknak saját, *egyedi* nevet adnak. Kérlek benneteket, segítsetek! Milyen nevet javasoltok az üvegtörpék házának?

Támadt ám sűgás-bűgás, mirgés-morgás, alakultak a jobbnál jobb javaslatok.

– Legyen Fényház!

– Csengőlak!

– Üvegszirt. (Ezt egy sas javasolta.)

– Törpecirkusz! (Ezt meg persze Bronzos Brúnó, *családilag*.)

– Üvegvár!

– Cseréptanya!

– Nem, nem – csóválta fejét Barlangi.

– Nem, nem – csóválták a fejüket a törpék.

– Fénypláza?

– Csilingelő Palota!

– Magosdagonya! (Az orrszarvú-varacskosdisznó páros közös ötlete.)

– Üveghalom...

- Óriási Törpeotthon!
- Tükörkastély!
- Nem, nem – csóválták a fejüket az üvegtörpék.
- Nem, nem – csóválta a fejét Barlangi.
- Odú – csak csupa nagybetűvel! – hangzott el Mókus utolsó javaslata.

Bálint mélyen elgondolkodott, majd csengő hangon megköszönte a közös keresztszülői munkát.

- Nagyszerű ötleteket adtatok, barátaim. Nem is tudunk választani közülük. Így, amíg kiválasztjuk az igazi nevet, hívjuk csak otthonunkat Törpe sor *egynek*.
- Egynek? – akadt fel a mókus az ötleten. – Ha egy, akkor kéne lennie kettőnek, háromnak... Úgy lenne sor!
- Lesz is, Mókus, lesz is! – kiáltott Andris. – Idehívjuk a szüleinket, testvéreinket! Ezer törpe is elfér itt!
- Átköltözhet ide az Üveghegy kietlen vidékéről akár minden üvegtörpe – értett egyet velük a varázsló, s felrémlt benne könyvének új fejezetcíme: „Az üvegtörpék afrikai honfoglalása”. Nem is rossz!
- Bányákat nyitunk – tervezgetett máris Andris. – Üvegkereskedéseket. Békében élünk mindenkivel, felvirágoztatjuk a partvidéket.
- Eltelik addig némi idő, még varázsló-mértékkel sem mondhatom rövidnek – sóhajtott a bölcs. – Most azonban folytassuk a házatatót! Mulasson mindenki kedvére a Törpe sor egyben!

* * *

Késő éjszakáig tartott a vigalom. A vendéglátók tértek utoljára nyugovóra.

- Megszámoltátok az új szobátok sarkait? – kérdezte tőlük Barlangi Barna Barnabás, aki benézett hozzájuk egy búcsúsúzóra.
- Meg bizony! – válaszolta félálomban Mókus.
- Nem is olyan könnyű dolog a névadás – dünnyögte Andris. – Amikor elnevezünk valamit, az az lesz, ami... És semmi más. És semmi más sem lesz az, ami ez.
- Bölcs születik! – nevetett Barlangi.
- Nem szeretem a hosszú neveket, már megbocsáss, Barna Barnabás – motyogta a Mókus. – Itt az enyém: Mókus. Vagy Bálint. Andris. Ezek *egészséges* hosszúságú nevek.
- Én is gondoltam rá, hogy a házatatókor új nevet adhatnánk neked! – mosolygott Bálint.
- Egészséges hosszúságú nevet – erősítette meg Andris. – Például lehetnél Pepe.
- Én jobbat mondok – intette le öccsét Bálint. – A neved és a címed öt bével kezdődő szóból áll. Barlangi Barna Barnabás, a barlangbéli bölcs. Öt bé. Tehát: *Ötbé* – ez lehetne az új neved.
- Rosszul számolsz – ásított nagyot Andris. – A barlangbéli két bét ér! – *Hatbé!* Ez az új név.
- Ötbé! Hatbé! – izlelgette a varázsló magában az új neveit. – Hétköznapokon, esetleg. Baráti körben...
- Majd meglátjátok, hallgatok-e rájuk – fordult mosolyogva az üvegtörpékhez, de azok már az álmom mezején ragasztgattak új neveket a pipacsokra.

A varázsló északi barlangjai

- Európába kell mennem. Annak is a közepébe! – köszöntötte egy szép nap reggelén törpebarátait Barlangi Barna Barnabás, a barlangbéli bölcs. – Arra gondoltam, velem tarthatnátok!
- De mennyire veled tartunk – derült fel a kisebbik üvegtörpe képe. – Mióta felépült a házunk majdnem hogy unatkozunk.
- Én is mehetek? – kérdezte Mókus. – Ha Bálint nem tanítgatna bennünket a betűvetésre, bizony belerokkannánk a semmittevésbe!
- Én már le is tudnám írni, hogy Európa – dicsekedett András.
- Ha így áll a dolog, mind a hárman jöhettek! – döntött a varázsló.

* * *

Ez az utazás merőben különbözött minden eddigi kirándulásuktól. Míg Afrika felett repültek, bátran használhatták a varázsszönyeget, a Földközi tenger partján azonban már akkora volt a tömeg, hogy láthatatlanná kellett válniuk. Varázshajójuk is emberszem számára észrevétlenül szelte a habokat, s amikor repülőgépre szálltak egy olasz légikikötőben, akkor sem ölthették fel valóságos alakjukat.

– Nem kelthetünk feltűnést! – magyarázta Barlangi Barna. – A varázslók küldetése mindig titkos. Majd ha Budapestre érünk, visszaváltozunk egy kicsit...

– Hol fogunk lakni? Arrafelé is van barlangod? – érdeklődött András.

A varázsló elkomorodott.

– Volt! Csak volt! Kettő is! Az egyikben csillogó tavacska hullámozott, csónakáztam rajta, még az ágyamat is ladikban vetettem meg. Tavasbarlang – így hívtam. A másik, az északi, nem is barlang volt, hanem barlang-rendszer! Csodálatos barlangok egész sora! Kőcsipkés oszlopcsarnokok, hullámos átjárók, bűvös alakzatok, kincsek mindenütt. Hetekbe tellett, amíg bejártam. Egy öreg mesteremről Baradlának neveztem el, ma is úgy hívják az emberek.

– Mi lett a barlangjaiddal? Beomlottak? – kérdezte Bálint.

– Semmibe tűntek a kincsek? – hitetlenkedett Andris.

– Nem, dehogy. Csak elfoglalták mind az emberek, a nagyok. Tudjátok, a varázslók nem élhetnek tartósan egy fedél alatt hús-vér emberekkel. Itt pedig nagyon nehéz ezt megoldani. Nagyon sok az ember, s roppant kíváncsiak. Mindenfelé mászkálnak, minden üregbe bekukkantanak. Így az én barlangjaimat is felfedezték, pedig messze esnek a nagyvárosoktól. Utakat építettek beléjük, villanyvilágítást...

– Hja, a haladás! – tudálékoskodott Bálint, de a varázslónak már más járt a fejében.

– Tudjátok, itt elég *sűrűn* vannak az emberek, így elég gyakran össze is ütköznek. Sok a csetepaté, a vita, a kakaskodás. Ez pedig valahogy átragad az itt élő varázslókra. Sehová se hívnak annyiszor békebírónak, mint ide, a Duna mellé.

– Most is ezért jöttünk? – kérdezte Mókus.

– Nem egészen, de ez nem rátok tartozik. Unalmas varázsló-ügyek – mondta Barlangi. – De most készülődjünk a leszállásra!

A repülőtéren láthatatlanul átsétáltak a vámon, az útlevel-ellenőrzésen, majd kinn a kapuban emberi (illetve törpei, mókusi) alakot öltöttek. Bepattantak egy taxiba, s meg sem álltak egy Duna parti szállodáig.

– Ezt a szállodát azért szeretem, mert a közelében igen nagy, komoly barlangok vannak! – árulta el a varázsló. – De ti a fürdőjét jobban fogjátok élvezni.

– Hogy érted azt, hogy mi? Te nem leszel velünk? – csodálkozott Bálint.

– Sajnos, egy napra és egy éjszakára el kell mennem. Magatokra kell maradnotok. De az étkezéseket befizettem – nézett a mágus Andrisra –, a fürdőjegyeket megváltottam. A szállodát nem hagyhatjátok el. Időben lefekszetek, s reggel, amikor felkeltek, már itt leszek veletek. Megyünk várost nézni, hegyet mászni!

– Egy napot kibírunk, éjszaka meg úgy is alszunk – mondta Andris. – De ne késs!

* * *

Alig tette ki a lábát Barlangi a szállóból, alig merültek be a kicsik a hullámfürdő vizébe, egy magas, szikár, hideg tekintetű öregember lépett a portáshoz.

– Jó napot! – köszöntötte, majd udvariasan megkérdezte: – Mondja, itt szállt meg az én gyermekkori cimborám, Barlangi Barna Barnabás? Megírta ugyan, hogy ma reggel érkezik, de elfelejtette hozzátenni, melyik szállodában száll meg.

– Szerencséje van, uram! A barátja a mi vendégünk, bár éppen most elment valahová. De a társaságát, a három eléggé különös figurát, a fürdőben megtalálhatja.

– Köszönöm – tett le egy bankjegyet a pultra az ismeretlen, s máris igyekezett a fürdőbe. Le sem vetkőzött, csak úgy, köpenyestül sétált fel-alá a fürdőzők között, míg meg nem pillantotta a parton pihegő üvegtörpéket, s a csapzott bundájú Mókust. Azonnal odament hozzájuk.

– Legyetek üdvözölve, barátaim! – szólította meg őket.

A cimborák viszonzták a köszöntést, majd gyanakodva méregették a köpenyes öregembert.

– Én már láttalak valahol! – vélt rá Bálint. – Valami mágus lehetsz!

– Igen, ott voltál a bölcsek közt, amikor kiszabadítottuk Barlangit a toronyból! – ismerte fel Andris is.

– Jó a szemetek, barátocskáim – vigyorgott a varázsló. – Valóban ott voltam, én segítettem a legtöbbet a szabadításban! Jégváry Jeges Jenő a becsületes nevem, Barlangi legjobb mágus-barátja vagyok.

– Én úgy emlékszem, Bakbérczi Bertalan segített a legtöbbet – csóválta meg a fejét a mókus –, a barátai között sem emlegetett téged soha Barnabás.

– Mindig szemérmes volt az én Barna barátom! – mosolygott sejtelmesen a varázsló. – És azt már ti is tudjátok, hogy segíteni nem csak látványosan lehet. Mit gondoltok, miért éppen velem üzent most a ti házigazdátok?

– Üzent? Hiszen alig pár perce ment el – mondta megütközve Bálint, de a mágus közbevágott:

– Lárifári! Előre megmondta az öreg, hogy bizalmatlanok lesztek! Ezért rám bízta a varázspálcáját, mutassam fel, hogy higgyetek nekem és kövessetek!

– Ez valóban Barlangi varázspálcája – nyugodott meg Andris.

– Mit üzent a mágus? – sürgette Jeges Jenőt a nagyobbik törpe.

– Megváltozott a terve! Azonnal indulnotok kell, a régi északi barlangjainál vár benneteket! Vállaltam, hogy megmutatom az utat.

– Akkor siessünk! Remélem, nem keveredett bajba! – kiáltott Bálint.

– Ki tudja, ki tudja? – ingatta a fejét a hideg tekintetű varázsló.

* * *

Felöltözött a három jóbarát, s egy perc múlva már Jégházy Jeges Jenő varázsautójában ültek. Száguldott a láthatatlanná vált kocsi hegyen-völgyön, városokon, falvakon át, s csikorogva megállt a híres északi barlangrendszer díszes bejáratánál.

– Meg kell várnunk – suttogta a varázsló –, amíg az utolsó turistacsoport kijön, és a személyzet is elkotródik. Csak akkor mehetünk be.

Lassan vánszorogtak az órák, de végül beesteledett. Kiürült a barlang, kiürült a környéke is.

– Éhes vagyok – nyafogott Andris.

– Szívd a fogadat – sziszegett rá a varázsló. – Majd Barnabás megetet. Gyerünk, már nagyon várhat!

Úgy röppentek át a bezárt kapun, mint a gondolat. Már is ott álltak az első teremben. Fáklyák lobbantak körülöttük, a terem közepén pedig felmagasodott valami.

– Barlangi! Hol vagy, Barlangi Barna? – kiáltozták az üvegtörpék.

– Hol lenne? – rikácsolt kárörvendezve a gonosz varázsló. – Messze délen, a Mecsekben vacsorázik barlangbéli cimboráival! Egészen más vár benneteket!

– Miért vezettél félre? – ugrott a vállára Mókus.

– Mert tönkretettétek a bosszúmat! Mert kiszabadítottátok az ellenségemet! Mert ki nem állhatom az üvegtörpéket! – fröcsögött a szó a mágus szájából. – És most figyeljete!

Varázsigéket mormolt, s a varázspálcával megérintette a terem közepén álló, selyemkendővel borított valamit.

– Emlékeztek rá, mivel ijesztgettek benneteket születésetek óta? – tette zsebre vigyorogva a varázspálcát. – Igen, az üvegfaló szörnyel! Hát én bemutatom nektek. Jó szórakozást! – ezzel, hipp-hopp, eltűnt. Utolsó szavait már csak a barlangi visszhang közvetítette: – A mókushúst is szereti!

A barlang közepén álló valamiről lehullt a lepel.

– Egy porcelánsárkány! – ismerte fel megkönnyebbülve Bálint.

– De él! – sikította Andris.

– És jön! – visította Mókus.

Valóban, a porcelánsárkány megrázkódott, s kezdett lassan lemászni a talapzatról.

– Én kiloptam a jeges zsebéből Barlangi pálcáját – mondta Mókus. – De mit érünk vele! Ha használjuk, békává változunk.

– Biztos hogy Barlangié az a pálcá? – kérdezte Bálint.

– Nem, nem, nincs rajta a fogam helye – örvendezett Mókus, s máris dobta a törpének. – Bálint, kapd el, tégy csodát.

A porcelánsárkány közeledett. Mind a hét feje csattogtatta fogsorát, orrlukaiból dőlt a láng.

– Kardot ide! – parancsolta Bálint, miután kimondta a varázsigeit.

Láttatok volna azt a csatát! Bálint igazi vitézként harcolt, szembezállt a lángokkal, a sárkány acélos karmaival, félelmetes agyaraival. Egymás után hulltak porba a fejek, s ahogy a sárkány gyöngült, úgy kapott erőre a pöttöm vitéz. Fertály órát tartott a harc, mikor lerepült a sárkány hetedik, utolsó feje is. A megpörkölt, összekarmolt, megszaggatott ruhájú üvegtörpe diadalmasan tette lábát a sárkány kinyúlt testére.

– Győztünk!

– És nem váltunk varangyos békává! – örvendezett Andris. – Csak az a baj, hogy törpe-mód éhes vagyok.

– Nyugodtan varázsolhatsz vacsorát, szükséghelyzet van! – mosolygott a mókus. – Bátran bánhatsz a pálcával, nem Barlangié, nem érvényes rá az átok. A mi varázslónké éppen ilyen, de arra *annak idején* rákerült a fogam nyoma...

Bálint nem kérte magát: hatalmas tál brassói aprópecsenye gőzölgött előttük.

– Husi! – sóhajtottá átszellemülten Andris, s hosszú ideig nem esett szó. (Mókus friss mogyorót ropogtatott.)

– Most pedig indulunk Barlangi Barna Barnabáshoz! – rajzolta a varázsköröket Bálint.

Hipp-hopp! Száguldottak felhők közt, hideg úron át, s egy szempillantás múlva ott álltak az abaligeti barlang bejáratánál. Nagy rönkasztal állt ott, körülötte tekintélyes varázslók tereferéltek. Barna Barnabás az asztalfőn üldögélt.

Elhülve hallgatták a három jóbarát meséjét.

– Jégváry Jeges Jenőt meg kell büntetnünk! – vélte egy zöldköpenyes bölcs.

– Elég büntetés az neki, hogy elvesztette a varázspálcáját! – nevetett Barlangi, megcibálva Mókus bojtos fülét. – Meg a kedvenc sárkányának is vége! Te viszont, Bálint fiam, igazi hőssé értél. Ezer évig megőriz az üvegtörpe-émlékezet.

Sokáig beszélgettek még, aztán visszarepültek a Duna mellé, a szállodába. Néhány napig járták a csodaszép várost, az országot, gyönyörködtek a tájakban, városokban, emberekben, de egy reggel Barlangi így szólt:

– Ma este hazamegyünk!

– Haza? Afrikába, vagy az Üveghegyhez? – szorult el Andris kis szíve. Ide is, oda is vágyott.

– Én Mókussal Afrikába – mondta Barlangi Barna Barnabás, a barlangbéli bölcs. – Ti pedig az Óperenciáig eldöntitek, északra vagy délre kanyarodtok.

– Eldöntjük! – bölintott komolyan Bálint vitéz.

Elbúcsúztak a várostól, összecsomagoltak. Amikor alkonyodott, Barlangi előfűttenette szelőlőlovaikat, s máris nyargaltak, szálltak velük a szélparipák a bíborló napnyugati égen.